



Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

AVONTUUR IN WENEN

N° 2755



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

AVONTUUR IN WENEN

HOOFDSTUK I

WENEN

Het is al na middernacht. Alle lichten in de weelderige cabarets en nachtclubs, die men in de onmiddellijke nabijheid van het Prater in Wenen vindt, branden volop.

Aan de gevels en op de daken flikkeren enorme neonreklames aan en uit.

De wijn vloeide bij stromen, de bankbiljetten fladderden bij duizenden, er werd gelachen en gezongen, er werd gedanst en ook als vanouds geflirt. Het is waar, dat voor een groot gedeelte

deze feestvreugde werd veroorzaakt door de vreemdelingen, die bij duizenden op de Donaustad waren neergestreken. Alle hotels waren tot de laatste kamer bezet.

Even na middernacht stapten twee heren de grote zaal van een van die nachtclubs binnen, heel elegant gekleed en die direkt als vreemdelingen te herkennen waren.

De oudste van hen begon aan de slapen lichtelijk grijs te worden, maar zijn ogen schitterden nog met jeugdig vuur,

zijn gestalte was kaarsrecht en al zijn bewegingen wezen erop, dat deze man over een grote lichaamskracht beschikte en dat hij gewend was diverse takken van sport te beoefenen. Als hij geen zes voet was, dan scheelde het zeker niet veel en toch was hij lichamelijk uitstekend geproportioneerd, de borst was gewelfd, de schouders hielden iets, zoals men dat meestal aantreft bij bokkers en de handen hadden lenige, maar gespierde vingers.

Zijn metgezel moest minstens tien jaar jonger zijn en leek uiterlijk op de Engelsman uit het hoge noorden; hij paarde elegante lenigheid aan een zekere, bijna vrouwelijke charme, die hem in de tijd van Skakespeare geschikt zou hebben gemaakt voor het spelen van vrouwenrollen. Hij had vrolijke, blauwe ogen en dik blond haar, dat enigszins golvend zijn hoofd bedekte.

De beide heren, blijkbaar vrienden, waren geschoren en droegen avondkleding. Hun hele optreden kenmerkte hen als mannen, die gewend zijn veel te reizen en zich in de deftigste kringen te bewegen. Dadelijk richtten vele ogen zich naar het tweetal, maar beiden schenen zich hier weinig van aan te trekken en namen plaats aan een van de weinige, nog onbezette tafeltjes op een soort estrade, die rondom drie muren van de zaal liep en vanwaar men een uitstekend gezicht had op de middenruimte, waar gedanst werd.

De aanwezigen zouden zeker vreemd opgekeken hebben als iemand hen was komen vertellen, dat een van deze elegant geklede heden, niemand anders was dan de Grote Onbekende, John Raffles, alias Lord Edward Lister, de aartsvijand van het Engels hoofdbureau van politie met de hoofdinspecteur Baxter aan het hoofd, de man, op wiens hoofd al jaren een premie stond van duizend pond sterling. De stoutmoedige avonturier, die zich steeds op de geheimzinnigste manier had weten te onttrekken aan alle nasporingen en die over een verbijterend aantal vermommingen scheen te kunnen beschikken.

Raffles vertoefde in Wenen, zonder een bepaald doel en hij was er op door-

reis naar Londen. Zijn metgezel was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die aan de meeste van zijn avonturen had deelgenomen en die, met nog slechts twee of drie andere personen op de hele wereld, de enige was, die op de hoogte was van de ware identiteit van Lord Lister.

Zij hadden met een grote stationcar gereisd en daar Raffles beslist geen haast had om naar Londen terug te keren, besloot hij in alle grote steden enige dagen te blijven en zich een beetje vacantie te gunnen. Vooral in Yougoslavië viel heel wat te zien, heel wat belangrijks voor iedereen, die ogen en oren de kost wist te geven.

Raffles reisde ditmaal onder de naam graaf Palmhurst en Charles Brand stelde zijn sekretaris Burns voor.

Er was nog een derde man in hun gezelschap en dat was James Henderson, een kerel als een boom, begiftigd met een meer dan gewone lichaamskracht, die hij al vaak in dienst had gesteld van Raffles.

De twee vrienden hadden een fles Tokayer besteld en keken, hun sigaret rokend, geruime tijd naar het bonte gewoel in het midden van de zaal, zonder een woord met elkaar te wisselen. Maar Brand had al enige tijd naar een man gekeken, die zijn aandacht trok en vroeg nu hardop, om zich boven het lawaai in de zaal verstaanbaar te maken :

— Wie zou toch wel die kolossale, enigszins dikke man zijn, met dat bijna kale hoofd?

Raffles keek in de aangewezen richting en zag een zwaargebouwde man zitten, in rok gekleed, in gezelschap van een buitengewoon mooie vrouw die direct haar Slavische afkomst verried door het onberispelijk ovaal van haar olijfkleurig gezicht, haar violetkleurige, amandelvormige ogen en het ravenzwarte haar, dat in een zware wrong in de nek hing.

Voor Raffles iets kon antwoorden, klonk in zijn onmiddellijke nabijheid een stem die in het Engels zei :

— Met uw permissie monsieur, dat is een Duitse baron, Schneider genaamd. Hij komt hier al enige maanden, bijna

Iedere avond, en wij hebben zeker niet over hem te klagen.

Het was de kelner, die de beide vrienden bediend had, die hun deze inlichtingen verstrekke. Het volgende ogenblik was hij al weer weggelopen.

— Ik had al direkt gezien, dat wij met een Duitser te doen hadden. De vrouw, die bij hem is, moeten wij beschouwen als een Russische, misschien als een Poolse, of een Lithause.

— Zij is bijzonder knap, liet Brand zich horen.

— Ja, dat is zij, zelfs voor een Russin.

— Wie denk je, dat zij is?

— Hoe kan ik dat nu weten?

— Ik druk mij verkeerd uit, ik had je willen vragen of je kan zien wat zij is?

— De minnares van die man.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Er is niet veel mensenkennis voor nodig om dat te zien, hij streelt ongegeneerd haar arm, en dat doet niemand in een volbezet café, als hij niet in een zeer nauwe relatie staat tot de dame, die hij aldus onderscheidt. Let ook maar eens op de manier, waarop hij haar aankijkt. Zo kijkt de eigenaar van een renstal naar zijn mooiste merrie. Apropos, ik zou wel eens willen weten, of de diamant op zijn das echt is.

— Dat moet wel haast zo zijn, de kelner zei ons toch, dat hij al maanden achtereen bijna iedere avond hier komt, en dat kan alleen een schatrijk man zich veroorloven.

— Of een vreemdeling, vulde Raffles de zin aan. Ik denk dat wij hier te doen hebben met een man die volledig profiteert van het Duitse « Wirtschaftswun-

der ». Ik moet je zeggen, dat ik het geen sympathiek gezicht vind.

— Sympathiek? herhaalde Brand, zeg maar gerust, dat de man eruit ziet als een kwaadaardige bulldog.

Op dat ogenblik kwam de kelner met zijn blad voorbij. Raffles trok hem bij de mouw en vroeg :

— Wat doet die man eigenlijk hier?

De kelner haalde zijn schouders op keek rechts en links, om te zien of er niemand in de buurt was, die kon af luisteren wat hij zei en fluisterde toen :

— Niemand weet het precies, maar hij woont al enige tijd hier en de Russen schijnen hem te beschouwen als een spion, maar zij hebben geen vat op hem, omdat hij er wel voor oppast zich op een of andere manier bloot te geven.

Raffles keek de Duitser aandachtig aan en zei :

— Ik weet niet of de kelner scherst, maar hij heeft het uiterlijk ervoor.

— Een spion dus? vroeg Brand op weifelende toon.

— Ja, een spion.

— Met een maitresse?

— Waarom niet? Hij zal het nuttige aan het aangename willen verbinden. Intussen, het is een interessant paar, en ik heb wel zin hen eens van naderbij te bekijken. Die grote diamant op zijn das is uiterst interessant.

— Ik was er al bang voor, zei Brand zuchtend; het is merkwaardig, maar jij kunt niemand zien met diamanten op hun dassen, of je voelt je er dadelijk toe aangetrokken.

— Ik zal je wat zeggen, Charles, ik was van plan morgen door te gaan naar Munchen, ik wil hier toch nog enige dagen blijven.

HOOFDSTUK II.

TOEBEREIDSELEN

Raffles en Brand hadden in Wenen een kamer betrokken in het hotel Beau Sejour. Het hotel lag aan de Ringgasse en men had uit de ramen aan de voorkant een verrukkelijk uitzicht over de stad tot Schönbrunn toe, waar het slot van wijlen keizer Frans Jozeph ligt.

Wat Henderson betrof, men had hem in het volle hotel op de zolderverdieping aan een klein hokje kunnen helpen waar hij zijn zware lichaam nauwelijks kon keren.

Nauwelijks had Raffles het besluit genomen, meer in het bijzonder zijn belangstelling te wijden aan de Duitser Schnelder, of hij bracht dat plan ten uitvoer.

Gemakkelijk zou het hem niet vallen, dat begreep hij wel, want hier in Wenen beschikte hij nu eenmaal niet over de middelen, die hij in Londen ter beschikking had. In de Engelse hoofdstad immers bezat hij naast het huis, dat hij onder een aangenomen naam bewoonde, verscheidene andere huizen en in een daarvan bevond zich als het ware een arsenaal, een uitgebreide verzameling van kledingstukken van allerlei aard, van de uniform van Admiraal van de Engelse vloot af tot dat van een stationskruier toe.

Welswaar had Raffles geruime tijd in bijna alle hoofdsteden van Europa een klein huis, of althans een gedeelte van een huis bezeten, waarin hij, goed verborgen, alles bewaarde wat hij no-

dig kon hebben, wanneer de omstandigheden hem dwongen zich ijlings te vermommen en die voor hem een soort basis waren, vanwaar hij zijn operaties kon beginnen, maar de gebeurtenissen na de tweede wereldoorlog hadden veel van die kostbare steunpunten waardeeloos gemaakt, want de overheid had, toen de woningnood begon te nijpen alle huizen en woningen van vreemdelingen, die zij niet voortdurend bewoonden, eenvoudig in beslag genomen.

Ook in Wenen had Raffles tot enige jaren geleden de verdieping van een huis in een van de voorsteden in huur gehad en ook daar had hij een soort opslagplaats gemaakt van voorwerpen, die hem in geval van nood van dienst konden zijn. Hij wist echter, dat al korte tijd later de bijna voortdurend leegstaande verdieping door een van de huurcommissies in gebruik was gegeven aan het dakloos gezin van een universiteitsprofessor, die daar nog wel altijd zou wonen.

En dat was lastig, want onder de vloer van een van de kamers, goed weggeborgen in grote, platte trommels, beschermd tegen vocht en muizen, lagen de knap vervaardigde pruiken en baarden en de kledingstukken, waarvan Raffles zich soms bedienen moest, om zich onherkenbaar te maken.

Allereerst zou het dus zaak zijn, eens te onderzoeken hoe het met die bergplaats stond en of het niet mogelijk zou

zijn, de kostbare inhoud weer in bezit te krijgen zonder dat de huidige bewoner dit zou merken. Raffles begreep wel dat hij zelfs niet hoefde te proberen om als vreemdeling, als Engelsman rechten op de woning te laten gelden, want men zou zelfs niet naar hem luisteren. Hij zou dus een list moeten verzinnen, om zijn eigendommen weer in zijn bezit te krijgen.

Wilde hij inderdaad Schnelder bespieden en hem eventueel een deel van zijn rijkdommen ontnemen, dan zou hij dat onmogelijk kunnen doen als graaf Palmhurst, dat begreep hij heel goed. Maar Raffles was er de man niet naar, om een eenmaal opgevat plan zo gauw te laten schieten, alleen omdat er zich enige onverwachte moeilijkheden voordeden. Hij besloot daarom dat plan toch uit te voeren, ondanks alles, maar daarvoor was het nodig alles tot in de puntjes voor te bereiden en hoe hij dat deed blijkt uit het volgende...

Omstreeks tien uur in de ochtend werd er gebeld op de derde étage van een vrij groot huis in een van de voorsteden van Wenen, waar Professor Schiemanek woonde. Een klein meisje, niet ouder dan tien jaar, met een bleek gezichtje deed de deur open. Zij keek verwonderd naar de bezoeker en vroeg toen met een fijn stemmetje:

— Alstublieft, mijnheer, wat is er van uw dienst?

— Is je papa thuis, kleine meid?

— Papa is aan het werk, maar ik geloof wel, dat hij wel even tijd heeft. Wie kan ik zeggen, dat er is?

— Zeg maar, dat er een Engelse detektive is, die de professor een ogenblik zou willen spreken.

Het kind verdween en enige ogenblikken later werd de deur van de gang opnieuw geopend, en er verscheen een man van omstreeks vijfenveertig jaar, met spierwit haar, met een fijn, wasbleek en heel mager gezicht.

— Ik ben professor Schiemanek, zei hij met een zachte stem, terwijl hij met zijn dunne, lange vingers over zijn spit-

se baard streek. Waarmee kan ik u van dienst zijn? Mijn dochtertje had het over een Engelse detektive, dat berust zeker op een vergissing.

— Beslist niet, professor, antwoordde de bezoeker, de kleine meid heeft het heel goed onthouden, ik ben detektive van Scotland Yard. Hier is mijn aanstelling.

— Wat kan ik in 's hemelsnaam te maken hebben met een Londense detektive? Ik geloof te mogen zeggen, dat ik tot de rustige burgers behoor, en ik heb nooit een voet in uw land gezet.

— Wees gerust, professor, gaf de detektive te kennen. Het is helemaal niet om u persoonlijk te doen; ik kom u alleen toestemming vragen uw woning snel even te mogen doorzoeken. Ik kom mij alleen overtuigen of men op Scotland Yard geen vergissing gemaakt heeft. Laat mij de zaak in het kort uitleggen. Het is ons ter ore gekomen, dat een zekere John Raffles, een lang gezocht misdadiger in verschillende steden en ook hier in Wenen, huizen heeft gehuurd, waar hij een deel van zijn vermommingsen moet hebben verborgen. Het staat vast, dat hij ook dit huis, of liever de verdieping, die u nu bewoont, onder een valse naam in gebruik heeft gehad. Hebt u de naam van John Raffles nooit horen noemen?

— Nee, mijnheer, nee, ik geloof niet, dat ik die naam ooit eerder gehoord heb.

— Ik had ook beter moeten weten, professor, u leeft enigszins als een kluisenaar, of tenminste als een man van de wetenschap, en het woelige leven van de misdaad gaat ongemerkt aan u voorbij. Intussen is onze argwaan de laatste dagen nog toegenomen en men zond mij hierheen, om een onderzoek in te stellen. Het is een zaak van hoogstens een half uur, en ik verzeker u, dat wij alles weer in dezelfde toestand zullen brengen, waarin wij het gevonden hebben.

— In dezelfde toestand? herhaalde Schiemanek verwonderd. Wat bent u dan van plan te doen?

— Ik wilde hier en daar de planken uit de vloer halen; onze man is namelijk gewend zijn zaakjes tussen plafond en vloer te verbergen.

De professor scheen nog even te aarzelen en zei toen :

— Doe dan wat u noodzakelijk vindt, mijnheer. U zult mij echter toestaan weer aan het werk te gaan; ik zal mijn neef sturen, die mij assisteert en die u de weg zal wijzen.

— Ik dank u, professor, antwoordde de detektive.

Hij stapte naar binnen en de professor bracht hem naar een vertrek vol boeken en tijdschriften, die tot op de stoelen en de vloer lagen en stelde hem daar voor aan een jongmens, met schichtige manieren, die blijkbaar totaal opging in zijn werk en moeilijk scheen te kunnen begrijpen, waar het eigenlijk om ging en met deze jeugdige geleerde in de dop bij zich, begon de detektive zijn onderzoek.

— Wij zullen maar beginnen met de vertrekken, die het minst gebruikt worden, begon de detektive.

— Ik geloof, dat er een kamertje naast de keuken is, dat gebruikt wordt om er gasten te laten logeren, zei de jongeman. Men komt daar weinig, lijkt mij.

— Dan zullen wij daar, met uw goedvinden, maar beginnen, zei de detektive.

Hij volgde de jongeman naar een tamelijk groot vertrek, waar niets anders stond dan een eenvoudig ijzeren ledikant, een wastafeltje en een paar stoelen. Op de houten vloer lag een tot op de draad versleten zeil, hier en daar bedekt met een kleedje. Met een handigheid, die bewees, dat hij het werk meer bij de hand had gehad, gooide de detektive de kleedjes opzij, klapte het ledikant in elkaar en trok het zeil aan een punt weg. Hij haalde een koevoet uit zijn actetas, stak dit instrument tussen plank en plint aan het uiteinde van een van de planken en had het volgende ogenblik een opening in de vloer gemaakt. Hij stak er de hand in, keek de jonge geleerde aan, die heel verbaasd toekeek en zei glimlachend:

— Ik geloof, dat ik er al ben!

Hij nam nog een tweede plank uit de vloer, daarna een derde en een vierde en in de opening zag men nu iets glanzends; het waren twee of drie grote,

platte, blikken dozen.

— Dat is bijzonder merkwaardig! riep de jongeman uit. Hoe komen die blikken dingen hier?

— Heel eenvoudig, beste man, zij zijn erdoor Raffles neergezet. U zult mij nu wel toestaan mijn collega te waarschuwen, die beneden op mij wacht, want alleen kan ik deze zware dingen niet verslepen.

Zonder antwoord af te wachten, verliet de detektive het vertrek, liep door de gang naar een raam, dat op straat uitkeek, opende dit, stak twee vingers in de mond en liet een schril gefluit horen.

Een ogenblik later verscheen er een stevig gebouwde kerel, die een der blikken kisten op zijn schouders nam en deze de trap afdroeg, om ze vervolgens in de kofferruimte van een auto te leggen, die voor de deur wachtte en waarin achter het stuur de chauffeur een beetje scheen te dompelen. Hij herhaalde deze bewerking nog tweemaal en daarop legde de detektive de planken weer over de opening, trok het zeil recht en tikte aan zijn hoed voor de jeugdige geleerde, die van de hele zaak totaal niets scheen te begrijpen en zei :

— Ik dank u hartelijk voor uw hulp, mijnheer, ik heb hier nu niets meer te doen en ik verzoek u, aan uw oom, mijn verontschuldigungen over te brengen, dat ik hem heb gestoord.

En met deze woorden vertrok hij, ging de trappen af en liep op de chauffeur toe.

— Je ziet, Charles, dat het al heel gemakkelijk is gegaan, zei hij zacht. Het doet mij genoegen, dat die brave professor er hoegenaamd geen schade van opdervindt, want ik zou het mij zelf nooit vergeven hebben, als ik hem schade berokkend had.

— Heb je geen moeite met hem gehad?

— Absoluut niet. Die goete kerel scheen nauwelijks te begrijpen, wat ik eigenlijk wilde. Hij is ontzettend naïef en iedereen zou hem gemakkelijk kunnen bedriegen, antwoordde Raffles, want de lezer zal wel begrepen hebben, dat hij het was, die op zo'n uitstekende ma-

niet voor detektive had gespeeld.

Hij had echter totaal niets aan zijn uiterlijk veranderd, wat trouwens ook niet mogelijk was geweest.

— Waar brengen wij dit nu heen? vroeg Brand die achter het stuur zat.

— Waar anders dan naar de kamer, die ik vanochtend voor ons drieën gehuurd heb in een van de volksbuurten? vroeg Raffles. Wij hadden het moeilijk beter kunnen treffen, want men kan er ook langs een achtertrap verdwijnen, die uitkomt op een laantje. Dat wil zeggen, dat wij er jong naar binnen kunnen gaan en er als grijsaards kunnen uitgaan, zonder dat iemand er iets van kan merken. En nu geen getreuzel, want wij moeten aan de slag.

Raffles ging naast Brand zitten en Henderson, die de zware kisten naar de auto had gedragen, kroop in de wagen, wat lang niet gemakkelijk voor hem was. De auto reed weg en net toen hij langs een van de prachtige parken reed, waaraan Wenen zo rijk is, legde Raffles zijn hand op de arm van Brand en zei:

— Rijd eens wat langzamer, ik geloof, dat er kennissen van ons aankomen.

Brand remde af en keek nieuwsgierig om. Op honderd passen afstand naderde een tweetal ruiters: een amazone op een prachtige schimmel en een tamelijk bejaarde heer, groot en zwaar gebouwd, die een hele mooie Engelse hunter bereed. Het waren baron Schnelder en Sonja Vassilef. Het volgende ogenblik waren zij stapvoets voorbij gereden.

— Wat is dat een knappe vrouw, kon Brand niet nalaten uit te roepen, toen hij weer gas gaf.

— Gevaarlijk mooi, beste kerel. En als die Schnelder inderdaad met woeste

revolutionaire plannen rondloopt, dan zou hij verstandig doen de liefde tijdelijk te vergeten, want die is altijd een ongewenste metgezel geweest voor spionage. Ik heb in mijn jeugd al geleerd, dat men geen twee meesters kan dienen; of het een of het ander.

— Maar het is toch heel goed mogelijk, Edward, dat die vrouw, die Sonja Vassilef, zijn rechterhand is, en hem helpt bij zijn plannen?

— Dat ontken ik niet. Het is mogelijk.

Verder zweeg Raffles en hij sprak niet eerder, dan dat de auto heel Wenen was doorgereden en nu in een van de mooiste bossen, die Wenen aan bijna alle kanten omzomen reed. Het was hier erg eenzaam en wat Raffles van plan was, kon gedaan worden, zonder dat iemand het zag.

De auto stopte, een van de blikken koffers werd haastig geopend en Raffles en Henderson, voor Brand was het niet nodig, verruilden snel hun goede kleren, die te sterk een buitenlandse snit verrieden, tegen een meer afgedragen plunje. Henderson veranderde de kleur van zijn gezicht op de gemakkelijkste manier, die men zich denken kan, namelijk door er een paar grote vegen met wat aarde van de weg over te halen en Raffles zette een van de pruiken op, die hem direkt een totaal ander uiterlijk gaf, plakte een ruige snor onder zijn neus en kon nu wel doorgaan voor een gepensioneerde sergeant-majoor.

De hele verkleeding had niet langer dan een kwartier geduurd en de auto maakte toen dadelijk rechtsomkeer en reed naar Wenen terug.

HOOFDSTUK III.

SONJA VASSILEF

Het was nog geen twaalf uur, toen de auto — het was een oud, gedeukt en verwaarloosd wagentje — stopte voor een vrij hoog huis, oud en vervallen, in een van de volksbuurten.

De metalen kisten waren in de auto door Henderson omwikkeld met onderweg gekocht bruin pakpapier, en zij werden nu naar boven gedragen, langs de smalle, steile trappen en neergezet in een kleine kamer op de derde verdieping, waaraan een hokje grensde dat als bergplaats gebruikt kon worden. Daarop reed Brand weer weg, om de auto te gaan terugbrengen naar de garage, waar hij deze gehuurd had.

Van dit ogenblik af had Raffles twee operatiebases, het hotel Beau Séjour, waar hij zijn kamers had aangehouden en dit armzalige kamertje, waarvoor hij maar een klein bedrag aan huur behoefde te betalen.

Henderson had dit alles geaccepteerd als de eenvoudigste zaak van de wereld, ofschoon hij echt niet wist wat Raffles van plan was. De waarheid echter gebiedt te zeggen, dat hij met zijn grote lichaam niet weinig verlegen zat

in deze kleine ruimte, waar, behalve een ledikant en twee matrassen, die nu overeind tegen de muur waren gezet, nog alleen maar een kleine tafel en vier stoelen met matten zittingen stonden.

Raffles stond in het midden van het vertrek, keek eens om zich heen en zag toen glimlachend Henderson aan.

— Het bevalt je hier zeker niet erg, James, vroeg hij.

— Het is waar, mylord, dat het hier een beetje klein is, als u mij de opmerking veroorlooft, zei de reus.

— Als alles goed gaat, James, dan zullen wij hier niet lang blijven, antwoordde Raffles. Te zijner tijd zul je wel horen wat mijn plannen zijn. Het was echter noodzakelijk, dat ik, behalve in ons hotel in de Ringgasse, ook elders een toevlucht had, waar ik in geval van nood heen zou kunnen gaan.

— Ik zal hier blijven, zolang u mij hier nodig heeft mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Let dan eens goed op, James, antwoordde Raffles. De mensen zullen hier wel even nieuwsgierig zijn als overal elders en willen weten wie we zijn en

wat wij hier komen doen. In de oorlog heb je een paar woorden Duits leren brabbelen, en je zegt, dat je een Engels monteur bent, die hier werk komt zoeken. Mijnheer Brand en ik zijn electriciens, die in dezelfde omstandigheden verkeren. Je snauwt de mensen maar wat af, zodat ze het je niet al te lastig maken. En nu begin je maar eens met te zorgen, dat wij voor onze lunch iets eetbaars krijgen.

Hij haalde een portefeuille uit zijn zak, opende deze, gaf Henderson een paar bankbiljetten en zei :

— Hier heb je duizend shillings, James, dat zal voor de eerste paar dagen wel voldoende zijn.

— En waar moeten wij van eten, mylord, als ik vragen mag?

— De vrouw, die mij de kamer verhuurde heeft beloofd mij borden, glazen, lepels, vorken en messen te lenen. Wij zullen ons moeten behelpen, maar troost je, het zal niet lang duren.

Henderson was al bij de deur, en het volgende ogenblik was hij al weg om de levensmiddelen te gaan inslaan. Een half uur later kwam hij terug met een grote mand aan de arm, met een aantal pakjes erin. Hij zette de mand in een hoek van de kamer neer en zei lachend :

— De kamerverhuurster is een goede vrouw, zij heeft mij deze mand geleend, mylord.

— Kijk dan maar eens of het je zal lukken een maaltijd te bereiden, James, zei Raffles. Er staat daar een gasfornuis, misschien valt er wel het een of ander van te maken.

Een ogenblik later was Henderson druk in de weer en terwijl hij bezig was, kwam Brand binnen, smees zijn pet op een stoel en zei :

— De auto is naar de garage gebracht. Ik heb de eigenaar gezegd, dat wij de wagen nog wel eens meer nodig zullen hebben, en hij zei grijnzend, dat hij tegen dezelfde prijs altijd tot mijn beschikking was. Dat is ook waarachtig geen wonder, want de kerel vraagt per uur een prijs, die men alleen vreemdelingen durft laten betalen. Wat doet Henderson daar?

— Hij viert zijn kooktalenten uit,

Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben bang, dat wij het niet erg breed zullen hebben zolang wij hier zijn, maar dat gaat nu eenmaal niet anders.

— Als wij onze schrale lunch gebruikt hebben, wat denkt je dan te doen?

— Dan gaan wij er onmiddellijk op uit om eens iets meer te weten te komen aangaande de gewoonten van Schnelder. Ik moet precies weten hoeveel bedienden hij er op nahoudt, hoe hij zijn tijd indeelt en of hij gewend is met zijn revolver onder zijn hoofdkussen te slapen. Dat schijnt gebruikelijk te zijn bij spionnen. En ik wil hem desnoods zijn juwelen afnemen, maar ik wil niet door hem worden neergelegd.

— En Sonja Vassilef?

— Ook zij moet worden gevolgd.

— Zouden zij niet samen wonen?

— Dat is het net wat ik wil weten.

— Veronderstel eens, dat hij werkelijk voor de Sowjet Unie spionneert?

— Wat zou dat? Dat zal de waarde van zijn diamanten geen grein verminderen. En voor de rest moet hij doen wat hij niet laten kan. Hoe staat het met de lunch, James?

— Ik ben bijna klaar mylord, maar ik moet u eerlijk zeggen, dat het niet veel zaaks is. Ik mis hier ongeveer van alles.

— Heb je zout bij de eieren?

— Om u te dienen, mylord.

— Dan is alles in orde, en dan hebben wij niet te klagen. Er is toch melk en brood ook? Welnu, dan kan het niet mooier. Aan tafel, vrienden.

De drie mannen gingen om het kleine tafeltje zitten en gebruikten met smaak wat Henderson hun had voorgezet : een paar spiegeleieren, wat geroosterd brood, een snee ham, en een kop koffie.

Een half uur later stonden de drie mannen op, en Henderson begon dadelijk aan zijn taak van keukenprinses : hij ruimde de tafel af, waarna hij, onder het neurien van een Engels cabaretliedje, de borden begon om te wassen onder het fonteintje op het portaal. Maar Raffles en Brand verlieten direkt het huis, om met hun speurwerk te beginnen.

Zij hadden al afgesproken, dat Raf-

fles de maitresse van de Duitser voor zijn rekening zou nemen, terwijl Brand zich meer bepaald met Schnelder zelf zou bemoeien. Om half zes zouden zij elkaar weer ontmoeten in hun nieuwe woning en het resultaat van hun bevindingen vergelijken.

In het hotel aan de Ringgasse had Raffles al gehoord waar de Duitser woonde en Brand hoefde dus niets anders te doen dan naar dat huis te gaan en daar iets naders te weten proberen te komen. Met Sonja zou het wat moeilijker gaan, want tot dusver had niemand hun kunnen zeggen waar de Russin zich ophield.

De beide vrienden gingen op de Franz Jozef Platz uit elkaar en Raffles richtte zijn schreden naar het cabaret, waar hij een dag te voren Schnelder en Sonja Vassilef had gezien. De restauratiezaal was geopend en Raffles trad binnen.

Hij had zijn tafeltje goed uitgezocht, want hij bleek bediend te worden door dezelfde kelner, die de vorige avond ongevraagd zijn inlichtingen had verstrekt over de Duitse baron. Het was Raffles direkt duidelijk, dat de man hem beslist niet herkende. Raffles gaf zijn bestelling op en toen de kelner een glas bier voor hem had neergezet, vroeg hij hem zacht:

— Ben je een Engelsman, kelner?

— Hoe komt u daarbij, mijnheer? vroeg de kelner verwonderd. Ik spreek tamelijk goed Engels, want ik heb verscheidene jaren in London gewerkt, maar ik ben een Deen.

— O, dan vergis ik mij. Men had mij gezegd, dat je een Engelsman was, antwoordde Raffles. Hoe is het mogelijk, dat men, Deen zijnde, hier verdwaald raakt?

— Dat is niet zo bijzonder, mijnheer, antwoordde de kelner. Wij kelners dwaalen heel Europa door, nu eens hier, dan eens daar.

— Het heeft voor, dat je op die manier landen en volken leert kennen. Hier zijn zeker ook veel vreemdelingen?

— Ik geloof bijna meer vreemdelingen dan landgenoten, mijnheer.

— Veel Duitsers?

— Uiteraard.

— Komen die ook veel hier?

— Zeker, als zij tenminste flink in hun geld zitten.

— En dat komt tegenwoordig nogal eens voor.

— Ja, mijnheer, het « Wirtschaftswunder »! Er komt er hier een geregeld, een stamgast, een zekere Schnelder, een baron, die wel goed is voor een paar slordige miljoentjes.

— Zeker een industrieel, die zijn zaken redelijk op een afstand kan leiden.

— Zo gedraagt hij zich dan ook, mijnheer. Een fles champagne bij ons is niet goedkoop, en toch zijn er avonden, dat hij met de vrouw, die meestal in zijn gezelschap is, een Russin, drie of vier flessen champagne drinkt. En wat de kaviaar betreft, er gaat geen avond voorbij of die Schnelder smult er van. Het is nog geen acht dagen geleden, dat hij mij drie honderd shilling fooi gaf en met een gezicht alsof het centen waren.

— Dan schijnt hij knap met het geld te kunnen smijten, merkte Raffles glimlachend op.

— Inderdaad. Hij leidt hier een leven van een vrolijk Fransje en de bankbiljetten vliegen hem uit de zak als bij een ander koperen duiten.

— Waar bewaart hij in 's hemelsnaam al dat geld?

— Het staat voor een deel op de Oostenrijkse Rijksbank en verder zit het volgens mij in hoofdzak in Duitsland. Hij neemt telkens zoveel op als hij voor een maand nodig heeft: iets als een miljoen shillings.

— Het klinkt als een sprookje, riep Raffles uit. En wie is die dame, die altijd bij hem is?

— Dat is een juweeltje, riep de Deense kelner vol geestdrift uit. En hij zorgt voor prachtige étuis. De kleren, die zij draagt, komen uit het buitenland, dat staat vast, maar hoe hij 't hem lapt is een raadsel. In ieder geval moet haar garderobe alleen al een fortuin kosten en dan nog juwelen, een rijpaard, een prachtige woning in een van de voorsteden, een loge in de opera, mijn hartje, wat wil je nog meer?

De praatzielke kelner was op zijn praatstoel geraakt, en weldde nog enige tijd uit over de weelderige levenswijze

van de baron, die in alle nachtclubs van Prater en Ringgasse bekend was. Raffles liet hem kalm doorspreken en scheidde ondertussen zorgvuldig het wettenswaardige van het onbelangrijke af. Binnen tien minuten wist hij precies, zonder echter iets te hebben gevraagd, dat Sonja Vassilef in Schonnbrunn woonde, in een van de deftige huizen, aan de grens van de stad. Zij was daar echter niet vaak, want zij bracht de meeste tijd door in gezelschap van Schnelder.

Zij waren echter niet samen in Wenen gekomen, de baron had zijn minnares hier leren kennen en het was pas een maand geleden, dat hij voor het eerst met haar in de nachtclubs verscheen.

Raffles wist voorlopig genoeg. Hij gaf de kelner een goede fooi en verliet een ogenblik daarna het restaurant.

Dadelijk ging hij naar een garage en huurde daar voor de hele dag een motor. Hij sprong er op, reed naar de aangewezen wijk en het duurde niet lang of hij was het prachtige huis genaderd, dat Schnelder voor zijn minnares gehuurd had, met meubels en al, zoals de kelner hem had verteld.

Het geluk was hem gunstig, want er stond juist een kleine, splinternieuwe sportauto voor de deur, een lux-wagentje, blijkbaar uit een Italiaanse fabriek en dat plaats bood aan twee personen. Raffles deed alsof hij panne had aan zijn motor, maar terwijl hij aan moertjes en boutjes draaide, hield hij de deur van het huis nauwkeurig in het oog.

Een paar minuten later ging de deur open en Sonja Vassilef verscheen, gekleed in een koket sportkostuum.

Raffles moest bekennen, dat hij zelden een knapper vrouw had gezien. Zij liep langzaam de treden van het terras af, dat zich langs de hele breedte van het huis uitstrekte, over het tegelpad, dat voor de tuin naar het hek voerde en stapte in de auto. De chauffeur, die op haar gewacht had, ging naast haar zitten.

— Niet bepaald een plezierig gezicht, die chauffeur, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij het brede, norse

gezicht van de man bekeek. En waarschijnlijk ook een Rus, als mijn gelaatskennis mij niet in de steek laat. Hij is schijnbaar nogal familiaar met haar, want hij richt het eerst het woord tot zijn meesteres. Dat is misschien Russisch.

Sonja Vassilef had de auto al gestart en liet het voertuig draaien. Zij moest Raffles daar tamelijk dicht passeren en een ogenblik keken beiden elkaar in de ogen. De auto reed weg, maar toch niet zo vlug, of Raffles had tijd gevonden op zijn motor te springen en het kleine wagentje, dat door zijn helder grijze kleur gemakkelijk te volgen was, na te gaan.

De sportauto reed in de richting van de stad en al gauw werd het niet zo gemakkelijk de wagen te volgen midden in het drukke verkeer. Het krioelde in de brede straten van de binnenstad van voetgangers, fraaie auto's, vrachtwagens en trams. Een enkele maal had Raffles het grijze wagentje uit het oog verloren, maar telkens was het opnieuw opgedoken, zichtbaar door zijn kleur. De tocht ging dwars door de stad en Raffles vroeg zich, niet zonder verbazing, af wat wel het doel kon zijn van deze rit. De sportauto verliet Wenen aan de tegenovergestelde kant en nog altijd volgde Raffles haar.

— De duivel mag mij halen, als ik weet waar zij heengaat, bromde hij. Is zij soms van plan mij de hele middag aan het werk te houden. Wat zoekt zij hier?

Toed Raffles dat zichzelf afvroeg, reed hij al op een brede weg, die te midden van luxueuze landhuizen en schitterende villa's lag. Deze werden echter al spoedig hoe langer hoe schaarser en Raffles begon in te zien dat het niet lang meer zou duren, of er zou in de verre omtrek geen huis meer te bespeuren zijn.

In de verte doemden de wazige contouren van de bergen op. Zou zij naar Wagram gaan?

Maar voor het zover kwam, hield de auto stil voor een laag huis aan de linkerkant van de weg, dat er enigszins uitzag als een ouderwetse boerderij, be-

kroond met een hoog, schuin dak. Het zag er zo in de verte tamelijk vervallen uit en Raffles kon zich echter niet begrijpen wat Sonja Vassilef daar te zoeken kon hebben.

Daar hij er niet op stond te worden gezien, sprong hij snel van zijn motor en trok het zware ding achter een haag van bloeiende meidorens.

Op hetzelfde ogenblik was de automobiliste uitgestapt. Zij liep op de deur van het huis toe en onder het lopen keek zij de weg naar beide zijden af. Even stond zij stil, om daarna weer verder te gaan.

— Zou zij mij gezien hebben? zo vroeg Raffles zich af. Ik hoop van niet. Ik weet niet wat het is, maar dit alles lijkt mij erg geheimzinnig. Die boerderij ziet er nogal somber uit, zij ligt erg eenzaam, zij lijkt wel verlaten en een uitspanning is het zeker niet.

Hij keek voorzichtig om de hoek van de heg en zag, dat de chauffeur ook naar de deur was gegaan en daar scheen te praten met iemand die onzichtbaar bleef.

Een bepaald voorgevoel zei hem, dat hij er niet verstandig aan zou doen, zich nu te vertonen en daarom verstopte hij zich nog wat beter, zodat hij van de weg af onzichtbaar zou zijn en wachtte met het geduld van een kat.

Er verliep omstreeks een uur en toen hoorde hij, weliswaar enigszins gedempt, maar toch onmiskenbaar, dat daarginds bij de eenzame hoeve een motor op gang werd gebracht. Enkele ogenblikken later schoot in snelle vaart de grijze tweezitter hem voorbij.

Raffles liet het wagentje kalm aan zijn lot over, wachtte tot hij de motor niet meer hoorde en verliet toen zijn schuilplaats. Hij keerde ongeveer vijftig meter op zijn weg terug en vroeg daar aan de oude tuinman van een kleine villa, of hij zijn motor een kwartier aan zijn hoede mocht toevertrouwen.

— Zet het ding maar bij de schuur, zei de oude man. Ik zal er wel een oogje op houden.

Raffles zette zijn motor op de standaard en ging nu lopend verder. Met de

handen in de zakken, als iemand die geen haast heeft, liep hij de weg af.

Al die tijd echter keek hij aandachtig naar de eenzame hoeve, die erg slecht onderhouden scheen te worden. Het houtwerk was verveloos, het deurtje in het hek hing slechts aan één roestige scharnier, van de vier ramen in het schuine dak waren enige ruiten stuk en het had er alle schijn van, dat de bewoner niet de minste moeite deed zijn behuizing in een bewoonbare staat te houden. Achter het huis strekte zich een moestuin uit, die verderop overging in een boomgaard, maar beide zagen er al even armelijk en mistroostig uit; het onkruid woekerde overal en men had verscheidene jonge vruchtbomen, die waarschijnlijk door een storm ontworfeld waren, kalm laten liggen zonder ze op te ruimen.

Toch moest het huis bewoond zijn, want toen Raffles er langzaam voorbijkuierde, schoot een waakhond met woedend misbaar uit zijn hok, dat op het erf stond naast het huis en alleen de sterke ketting scheen het dier tegen te houden, zich op de voorbijgangers te werpen, die zich wat al te dicht bij het huis waagden. Het was een groot en fors dier, een soort bloedhond, met geweldige tanden, die hij dreigend ontblootte.

Gelijkvloers waren aan iedere kant van de deur twee ramen, alle met luiken, nu waren deze echter geopend. Voor de ramen hingen gordijnen, die bijna helemaal waren dichtgetrokken. Maar van een menselijk wezen viel niets te bespeuren. Geen knecht in de moestuin of de boomgaard, geen melkmeid, geen staljongen, niemand.

Raffles liep nog een honderd meter verder, draaide toen om, nam het huis nog eens goed op en bromde, nadat hij op zijn motor was gesprongen :

— Ik mag een staart krijgen, als ik er ook maar enige notie van heb, wat een vrouw als Sonja Vassilef, zo rijk, zo chic, zo mondain, wel te zoeken kan hebben gehad in die sombere, vervallen, eenzame boerderij.

HOOFDSTUK IV.

EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING

Het was precies zes uur, toen Raffles, na de motor weer te hebben teruggebracht, het vertrek binnenstapte, dat hij die ochtend betrokken had en waar hij Brand en James Henderson al vond, in een levendig twistgesprek verdiept over de vraag of een luchtgekoelde dan wel een watergekoelde motor de voorkeur verdiende. Brand liet echter het vraagstuk voorlopig in het midden, want hij ging Raffles dadelijk tegemoet en vroeg nieuwsgierig :

— En, heb je iets bijzonders over haar ontdekt?

— Ik geloof zeker, dat het tamelijk bijzonder is, maar vertel mij eerst eens, of je geslaagd bent in je plan om iets over onze vriend Schnelder te ontdekken.

— Ik heb niet te klagen. Kijk : de man is inderdaad buitengewoon rijk, hij woont in een prachtig huis, dat zijn eigendom is, hij houdt er acht bedienden op na, een kok en een chauffeur er bij inbegrepen, merendeels Engelsen en ook een paar Fransen, maar geen enkele Rus, hij drinkt een stevig glas wijn, hij is vaak verre van nuchter en

zijn gewoonten zijn niet bepaald regelmatig te noemen. Hij gaat hier met mensen om, die allemaal een bepaald zwevende reputatie hebben. En wil je mij nu vertellen wat jij bereikt hebt?

— Hoor, Charles.

En Raffles begon te vertellen. Hij vertelde, hoe hij de hele namiddag op een gehuurde motor had gezeten, en de Russin gevolgd was tot dicht bij een boerderij, in een heel afgelegen gebied en schijnbaar onbewoond, waarin zij was verdwenen om er een uur lang te blijven. Brand had aandachtig geluisterd en zei nu verbaasd :

— Dat is zeker vreemd. Wat kan zij daar gezocht hebben?

— Ik weet het niet, maar omdat het mij sterk interesseert, zal ik het huis vanavond of vannacht gaan onderzoeken.

— Neem je mij mee?

— Ik geloof, dat het beter is dat ik alleen ga. Eén man wordt altijd minder gauw opgemerkt dan twee. En nu zullen wij ons maar weer eens van deze vermomming ontdoen, zodat wij in staat zijn een behoorlijk avondmaal te ge-

bruiken.

— Waar slapen wij? vroeg Brand.

— Waar ik de nacht doorbreng, weet ik natuurlijk nog niet, maar wat jullie beiden betreft, is het misschien maar het beste dat je hier overnacht, want wij mogen bij de bewoners hier geen argwaan wekken door de nacht buitenshuis door te brengen.

Een half uur later al hadden Raffles en Brand plaats genomen voor een raam van een van de grote restaurants, om daar te dineren. Wat Henderson betreft, hij had er niet aan gedacht, Raffles te vergezellen, daar hij nu weer de rol van chauffeur moest spelen en hij had op zijn eigen gelegenheid een eenvoudig eethuis opgezocht, dat hij van vroeger kende en waarvan de eigenaar een aardig mondje Engels sprak.

Raffles en Brand brachten een groot gedeelte van de avond door in het Burchtheater, waar onder leiding van een bekend regisseur een stuk van Arthur Schnitler werd opgevoerd, maar om elf uur waren zij alweer terug in hun kleine woning en daar maakte Raffles aanstalten om zijn plan ten uitvoer te gaan brengen.

Hij trok zijn eenvoudige kleren weer aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden met een paar instrumenten, die hem misschien te pas zouden kunnen komen en om half twaalf drukte hij Brand de hand, knikte Henderson toe, die hem hoofdschuddend zag vertrekken en vertrok. Hij liep langs de achtertrap, zoveel mogelijk zorg dragende dat hij niet werd gezien en bereikte al gauw een hoofdstraat, waar hij niet zonder moeite een taxi wist te veroveren.

Het was een druk uur voor een wereldstad en de chauffeur was dan ook niet te bewegen Raffles verder te brengen dan tot aan de rand van de stad zodat deze dus wel genoodzaakt was de rest van de weg te voet af te leggen.

De nacht was donker, maar het was mooi weer en daar hij vlug doorliep, bereikte hij, al binnen drie kwartier de villa, die hij zich goed herinnerde, daar hij diezelfde middag zijn motor had toevertrouwd aan de oude tuinman, die naast het kleine huis aan het werk was.

Het was heel donker op de weg, die maar slecht verlicht was.

Raffles stond enige tijd stil en luisterde. Niets was er te horen. In de kleine villa scheen men allang naar bed te zijn, want alles was er stil en donker.

Behoedzaam sloop Raffles verder. De weg was hier omzoomd met een meterhoge haag en op geregelde afstanden waren zware bomen geplant, waarvan de kruinen zacht in de nachtwind rustten. De straatweg was volkomen verlaten. Geen wagen, geen auto, geen late wandelaar, absolute eenzaamheid en stilte. Na enige minuten te zijn voortschuifeld, hield Raffles opnieuw stil, want daar verrees, duister en somber, de oude hoeve voor hem.

Raffles had een voortreffelijk geheugen voor de plaatselijke gesteldheid van de plekken, die hij bezocht en hij wist dan ook zich nog heel goed de ligging van het huis ten opzichte van de omgeving te herinneren. De haag hield hier op en ging over in een laag, verveloot hek, juist even lang als de gevel van de boerderij breed was.

Geruime tijd bleef Raffles onbeweeglijk staan, luisterend met gespannen aandacht. Ook hier scheen alles in diepe rust te zijn. Geen enkele lichtstraal drong naar buiten, niet het minste gerucht liet zich horen.

Toen nam Raffles een besluit, stapte over het lage hek heen en liep snel naar de zijmuur van de hoeve, die maar een enkel raam had. Maar op dat ogenblik klonk er een dof gebrom en het rinkelen van een ketting werd hoorbaar.

— De hond, mompelde Raffles verschrikt voor zich heen. Ezel die ik ben, dat ik hem kon vergeten.

De hond schoot zijn hok al uit en Raffles begreep, dat hij er verstandig aan zou doen, niet al te lang te wachten met zijn plan om zich voorlopig te retireren. Met de vlugheid van een haas rende hij terug en wipte over het hek. Hij liet zich een paar meters verder naast de haag in de droge, ondiepe greppel vallen en bleef daar rustig liggen. De waakhond sloeg nu woedend aan en geblaf moest kilometers ver te horen zijn, dacht Raffles.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de voordeur geopend en een smalle rosse lichtbundel zette voor een ogenblik een gedeelte van de weg in gloed. Door een kleine opening in de heg kon Raffles de voorgevel van de hoeve in het oog houden en hij bemerkte dus ook de man, die op de drempel van de voordeur stond en in de duisternis naar buiten tuurde. Deze deed de deur op een kier achter zich dicht, stond even stil, kwam het smalle tegelpad af, bleef staan en keek de straatweg in beide richtingen af, terwijl hij probeerde de duisternis met zijn blikken te doorboren. Toen keerde hij op zijn schreden terug en maakte aanstalten een onderzoekingstocht om de hoeve te beginnen. Het volgende ogenblik was hij om de hoek van het huis verdwenen.

Raffles aarzelde geen sekonde. Hij sprong op, ging door het kleine hek en rende naar de voordeur, die de man had open laten staan. Hij wierp door de kier een onderzoekende blik in de kleine hal, die verlicht werd door een grote stalletaarn en gleed als een slang naar binnen. Rechts had hij het begin van een ouderwetste eikenhouten wenteltrap gezien, hij beklom de treden, zonder meer leven te maken dan een kat zou hebben gedaan, maar halverwege hield hij verschrikt op. Ergens in het huis ging een deur open en een hoge vrouwenstem riep in het Russisch :

— Wat is er toch, Michaelowitsch, waarom kom je niet terug?

Er kwam geen antwoord. Raffles bleef stil staan en hield de adem in. Hij had de stem herkend, het was zonder twijfel Sonja Vassilef.

Er klonk een ongeduldige uitroep, gevolgd door het geluid van vlugge voetstappen over de stenen tegels, waarmee de hal geplaveid was. En toen weer de vrouwenstem :

— Ben je daar eindelijk? Waarom blafte de hond zo?

— Weet ik het? Om niets, antwoordde een brommige, diepe mannenstem, ook in het Russisch.

Daarop klonk het dichtslaan van een deur, het geschuifel van voeten en tenslotte werd een tweede deur geopend

en zacht weer gesloten. Toen was alles stil.

— Geluk moet iedereen een beetje hebben, mompelde Raffles voor zich heen. Een paar sekonden vroeger en ik zou gesnapt zijn. Nu, ik ben heel benieuwd wat mijn vriendin Sonja om half twee in de nacht in dit huis komt uitvoeren.

Hij wachtte nog even en gleed toen uiterst voorzichtig de wenteltrap weer af. Hij kwam in de vestibule en keek rond. Behalve de voordeur waren er nog twee andere deuren, tegenover elkaar, de ene rechts, de andere links van de vestibule. Raffles begreep, dat hij zich in een tamelijk precaire positie bevond, want ieder ogenblik kon een van die deuren opnieuw opengaan en als men hem hier zag, dan zou hij op zijn minst als een inbreker worden beschouwd, met alle onaangename gevolgen daarvan.

Nog een ogenblik stond hij in tweestrijd en toen sloop hij op een van de deuren toe en bukte zich om door het sleutelgat te kijken. Hij zag een vrij ruim vertrek, dat tamelijk helder verlicht was door twee petroleumlampen, waar van er een van de zoldering afhing, terwijl de tweede op een ouderwetse latafel stond. Voor de twee ramen hingen dikke gordijnen en daar ook de blinden gesloten waren, was het geen wonder, dat niet de minste lichtstraal naar buiten doordrong. In het midden van de kamer stond een ronde tafel op een zware poot en daaromheen zaten zes personen, een vrouw en vijf mannen.

De vrouw was Sonja Vassilef. Zij was thans heel eenvoudig gekleed, zonder enig sieraad en op haar gezicht was een uitdrukking te lezen, die Raffles er nog niet op gezien had. Zij rookte een sigaret, die zij blijkbaar net had aangestoken en luisterde naar wat een van de mannen zei.

Het was een zwaar gebouwde man, met een laag voorhoofd en een brede kin, die aan zijn gezicht iets wreedts gaven. Naast hem zat een man, die Raffles direkt herkende, het was de chauffeur van die middag, die naast de Russische vrouw in de kleine auto had gezeten, toen zij reed.

De drie andere mannen waren zuiver Russisch en waren eenvoudig gekleed. Een van hen had een lange, gitzwarte baard, die zonderling afstak bij zijn wasbleek gezicht, alle anderen waren volkomen baardeloos.

Raffles drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar het was hem onmogelijk iets te verstaan. Daarvoor was de afstand tot de tafel te groot en de lieden, die er omheen zaten, spraken zacht.

Het vertrek had echter nog een andere deur, die zich slechts op geringe afstand van de tafel bevond en Raffles besloot een poging te doen deze te bereiken. Hij stak de vestibule op zijn tenen lopend over, opende voorzichtig de andere deur en keek in een pikdonkere ruimte. Hij deed de deur achter zich dicht, knipte zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan liep hij haastig door het grote vertrek, deed een tweede deur open en bevond zich nu in een smalle gang, die evenwijdig moest lopen met de achtergevel van het huis. Hij liep de gang snel door en hield pas stil, toen hij haar bijna helemaal uit was gelopen.

— Dit moet de deur zijn, frompelde hij bij zich zelf.

Hij had zijn lantaarn gedoofd en bukte zich opnieuw om weer door het sleutelgat te gluren. Hij zag het vertrek van zoëven, maar nu van de andere kant, de tafel met de zes mensen er omheen, stond nu veel dichter bij hem. Hij drukte het oor tegen het sleutelgat en een uitdrukking van voldoening verscheen op zijn gezicht. Hij kon nu duidelijk horen wat er gesproken werd.

En wat er juist op dat ogenblik door Sonja Vassilef op een toon van koude wreedheid gezegd werd, bracht hem tot de overtuiging, dat zijn situatie inderdaad niet zonder gevaar was. Wat de knappe Russin zei, had weliswaar geen direkte betrekking op hem zelf, maar de woorden, die zij sprak waren onheilspellend genoeg om Raffles te laten beseffen, dat zij een mensenleven, als dit haar in de weg stond, al heel weinig telde. Zij zei tussen twee trekjes van haar sigaret:

— Het moet vannacht nog gebeuren, kameraden. Ik heb Schnelder nu zover en wij zullen hem laten dansen, dat verzeker ik jullie. Ik ken zijn geheimen en hij zal er voor boeten.

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN I

Raffles richtte zich een ogenblik op en bromde tot zichzelf:

— Ik geloof dat ik de zaak langzamerhand begin te doorgronden. Zij heeft dus Schnelder in haar netten gelokt om hem zijn geheimen te ontfutelen en die vrouw is niets anders dan een Sowjetspionne in opdracht van de Russische geheime politie. Nu, wij zullen het gauw genoeg horen.

Raffles drukte het oor opnieuw tegen het sleutelgat en luisterde. De man, die Michaelowitsch bleek te heten, liet met dreunend geweld zijn zware vuist op het tafelblad neerkomen en riep:

— De strop voor die schurk. Ik heb hem er altijd van verdacht en het blijkt nu dat ik goed gezien had. Je hebt goed gewerkt meisje, ik denk dat zij tevreden over je zullen zijn in Moskou. Maar wij zijn er nog niet. Hoe komen wij aan zijn geld?

— Wij zullen hem wel dwingen om een chèque te tekenen en met zijn blauwdrukken riep Sonja, terwijl zij met een minachtend gebaar de schouders ophaalde, overigens, ik heb er voor gezorgd, dat hij juist vandaag geld toe-

gestuurd kreeg.

— Hoeveel? vroeg Michaelowitsch op zakelijke toon.

— Ruim zestigduizend mark.

— Een mooi bedrag, gromde Michaelowitsch, het is in roebels heel wat. Hoe moet het gaan vannacht?

— Heel eenvoudig, antwoordde de Russin. Ik ga nu dadelijk naar hem toe, met de auto. Hij wacht op mij. Wij zouden vannacht een pas geopende nachtclub bezoeken. Ik zal hem het middeltje ingeven, dat onze knappe Paul, hierbij legde zij even haar hand op de arm van de chauffeur, voor ons klaar gemaakt heeft en voor dat hij weer bij zijn positieven komt, zal hij hier in onze macht zijn.

— Had dit allemaal niet eerder kunnen gebeuren? vroeg Michaelowitsch knorrig.

— Nee, antwoordde Sonja kortaf. Ten eerste moest ik vaste ideeën krijgen over zijn produktie en ten tweede moest ik zorgen, dat hij geld had. Jullie kennen hem nog niet goed, hij is heel koppig en het zou niet zo gemakkelijk vallen hem een chèque te laten tekenen.

— Ook niet, als wij zijn voeten een beetje roosteren? vroeg met een grijns-lachje een van de andere mannen.

— Ik weet het niet. In ieder geval is het veiliger om hem dat geld af te nemen.

— Maar dat steekt hij toch niet in zijn zak als hij naar een nachtclub gaat, riep Paul, de chauffeur, uit.

— Natuurlijk niet. Maar ik weet waar het ligt. Ik ken de hele inrichting van zijn huis, ik weet ook waar hij zijn sleutels heeft.

Paul had op zijn horloge gekeken en zei nu:

— Mag ik je er dan opmerkzaam op maken, dat het tijd wordt om te beginnen? Het is bijna twee uur, Schnelder zal gaan slapen.

— Hij slapen? riep Sonja verachtelijk, voordat ik bij hem ben? Je schijnt mij toch niet erg hoog te taxeren, Paul. Hij zal zo wakker zijn als wij op dit ogenblik, dat verzeker ik je.

— Ik hoop het, mijn duifje, ik hoop het, zei Paul grijnzend, maar toch zou ik je adviseren wat haast te maken, om vijf uur is het klaarlicht. In anderhalf uur kan ik heen en terug zijn.

Paul was al opgestaan en knoopte zijn jas dicht. Raffles richtte zich op uit zijn gebukte houding. Maar voor hij nog goed en wel overeind was gekomen, voelde hij iets kouds drukken in zijn nek, dat hem, door het onverwachte, een gesmoorde kreet ontlokte. Hij keerde zich haastig om en staarde in de loop van een grote revolver...

Het wapen werd vastgehouden door een tenger en niet erg grote man, die onbeweeglijk bleef staan, terwijl de loop van de revolver nu gericht was op het voorhoofd van de indringer.

De man, die Raffles had overvallen, zag er uit als een geleerde, een boekenwurm. Hij droeg een bril met grote glazen, in een hoornen montuur. Het gezicht was smal en had een vale kleur. De wenkbrauwen waren maar heel licht getekend en bijna onzichtbaar. De ogen hadden een eigenaardige kleur, in het licht van de zaklantaarn, die de man net had aangeknipt, leken zij wel geel te zijn, van dat eigenaardige geel, dat

soms in de ogen van roofdieren te zien is. Onder de grote neus hing een dunne, ravelige snor.

De man lachte op dit ogenblik met een lelijk, vals lachje, waardoor zijn weinige, bijna zwarte tanden zichtbaar werden. Nog nooit had Raffles zulke grote oren gezien, aan zo'n klein hoofd, nog nooit zo'n buitengewoon hoog voorhoofd, dat niet bij het smalle benedengedeelte van het gezicht scheen te behoren. De man met de revolver was blootshoofd en Raffles kon dus zien dat het haar dun en rosblond was. Maar in de eerste plaats moest ieders aandacht getroffen worden door de zonderlinge ogen met hun gele kleur, als van barnsteen, dat in de zon schittert. Raffles wist direkt, dat deze man buitengewoon intelligent en buitengewoon wreed was.

Beiden keken elkaar enige ogenblikken strak aan en toen vroeg de man met de gele ogen slepend:

— Hoe vindt u deze revolver?

— Een voortreffelijk wapen. Engels maaksel, zou ik zeggen. Is het geladen? was het antwoord van Raffles.

— Zes geblindeerde kogels. Het is een goed wapen, zoals je zegt, maar de trekker zit, helaas, wat los. Het schot gaat soms af, zonder dat ik er iets aan kan doen. Maar wat blijf je daar voor de deur staan, wilt je niet liever naar binnen en wat bij ons komen zitten?

En voor Raffles iets kon antwoorden, had de ander de kruk van de deur al omgedraaid en haar wijd opengegooid. Die daar binnen zaten moesten het gesprokene hebben verstaan, want zij waren allen opgerezen en keken naar de deur. Raffles stapte langzaam naar binnen. Het volgende ogenblik stond hij vlak bij de tafel, glimlachend maar verre van gerust omtrent het lot dat hem wachtte. De glinsterende loop van de revolver was nog altijd met dreigende juistheid op zijn voorhoofd gericht. Toen begon de man met de gele ogen te spreken:

— Laat mij u voorstellen, kameraden, aan een onbekende heer, die ons de eer aandoet, ons te bezoeken. Ik

trof hem toevallig voor de deur en hij schijnt een beetje verlegen te zijn, zodat ik enige aandrang moest gebruiken om hem binnen te laten komen.

De anderen hadden zwijgend geluisterd en keken met duistere blikken naar de onbekende. Toen vroeg Sonja Vassilef langzaam:

— Wie is die vent?

— Ik weet het nog niet, maar ik zal het gauw genoeg weten, vrienden, antwoordde de man met de revolver.

Hij wendde zich met een zuurzoete grijns tot Raffles en vervolgde:

— Nietwaar, mijnheer, u zult ons toch zeker niet langer onbekend laten met de naam van de persoon, die hier is binnengekomen, om onze gehelmen af te luisteren?

Hij had even zijn hand op die van Raffles gelegd, en deze had het gevoel alsof een slang hem over de huid kroop. Hij keek even in het bleke, smalle gezicht, en naar de zonderlinge ogen en hij begreep, dat de wreedheid en de vastberadenheid van deze schijnbaar zo tengere, zwakke man geen grenzen kende. En ook begreep hij, dat hij door zijn eigen onvoorzichtigheid in een hele gevaarlijke situatie was geraakt.

Er kon nu niet meer aan worden getwijfeld, hij was hier terecht gekomen te midden van een aantal Russische spionnen, van wie er enkelen de boerderij schenen te bewonen. En dezen moesten begrijpen, dat de man, die hier was binnengedrongen en hun plan had afgeluisterd, een vijand was.

Nu stonden de communisten er voor bekend, dat zij met hun tegenstanders, wie het ook waren, korte metten maakten. Raffles verkeerde dus geen ogenblik in het onzekere over het lot, dat hem te wachten stond. Een ogenblik bleven allen hem zwijgend aanstaren met een sombere uitdrukking in hun ogen, die weinig goeds voorspeld.

Met de sigaret tussen de lippen, de handen op de heupen, kwam Sonja Vassilef op hem toe, bleef vlak voor hem staan, blies hem een rookwolk in het gezicht en zei toen, half binnensmonds:

— Jullie zult mij niet willen geloven, maar ik geloof deze man te kennen.

Vanmiddag, toen Paul mij hierheen reed, heb ik hem op de weg zien staan, juist op het ogenblik dat ik binnentrad. Toen had ik al enige argwaan en ik zie nu dat die gegrond was. Wat denk je met hem te doen, Dourouf?

Deze vraag was gericht tot de kleine man met het smalle gezicht, die Raffles scherp in het oog bleef houden. Hij haalde onverschillig de smalle schouders op en antwoordde toen:

— Die vraag is tamelijk overbodig, Sonja. Over zijn lot hoeven wij niet meer te praten. Hij is hier binnengedrongen, met welk doel weet ik nog niet, hij stond voor de deur te luisteren, en heeft dus gehoord wat jullie hier besproken hebben, en je weet wel hoe men met zulke mensen omspringt.

Hij hield plotseling op, ging voor Raffles staan, keek hem een ogenblik aandachtig aan, met hetzelfde grijnslachje om zijn dunne lippen, dat zijn slechte tanden ontblootte, en vroeg toen:

— Zou mijnheer ons willen zeggen voor wie hij ons houdt?

— Voor niet veel zaaks, antwoordde Raffles rustig. Op zijn best zijn jullie bandieten. In dit geval zeker, want ik heb net, zoals je terecht opmerkte, woord voor woord gehoord wat hier verhandeld werd.

— Nu met die woorden bezegel je je eigen doodvonnis, zei Dourouf op koude toon. Wie ben je?

— Dat is voor u van niet veel belang, nu u toch besloten bent, mij neer te schieten, antwoordde Raffles. Ik ben een Engelsman, laat u dat voldoende zijn.

— Wat kwam je hier zoeken?

— Ik kwam hier uit louter nieuwsgierigheid.

— Durf je ons nog bespotten, vervloekte Brit, riep Sonja Vassilef toornig uit, terwijl zij de vuist balde, en nu al heel weinig leek op de knappe vrouw, die hij vroeger gekend had, maar eerder op een furie.

— Ik zeg u de waarheid. Ik kwam hier om een onderzoek in te stellen, want u hebt mijn belangstelling gaande gemaakt.

— Mag ik weten in welk opzicht?

— Och ja, waarom niet? In verband met uw relaties met een zekere baron Schnelder.

— Ken je hem?

— Ik heb niet het genoegen, maar ik hoopte hem te leren kennen, omdat hij buitengewoon rijk is, hoorde ik.

Sonja en Dourof keken elkaar langzaam aan en toen vroeg de laatste op gedempte toon:

— Wat moet dat betekenen? Wat heb je als Engelsman met die vent te maken?

— In zekere zin hetzelfde als jullie, ik wilde hem zijn geld afnemen.

Dourof trok de weinige haren, die zijn wenkbrauwen vormden, zo hoog mogelijk op en liet een zacht gefluit horen.

— Een soort collega dus? Een gevaarlijke concurrent? zei hij en een geluidloos lachje spleet zijn grote mond vaneen. Het wordt hoe langer hoe merkwaardiger.

Hij verschoof met een ruk zijn hoornen bril, wendde zich toen tot Sonja Vassilef en vroeg:

— Geloof jij het?

— Wat doet het ertoe of ik het geloof? riep de Russin uit, terwijl zij ongeduldig met de voet stampte, maak er alsjeblieft een einde aan, want wij hebben geen tijd te verliezen. Schnelder is erg op mij gesteld, maar ik betwijfel toch of zijn liefde zo groot is, dat hij de hele nacht op mij blijft wachten. As je zekerheid wilt hebben, haal er dan de politie bij.

— Je bent gek, riep Dourof uit. Denk je dat ik mijn hoofd in de strop zal steken? De politie moet er buiten blijven. Wij houden deze man hier vast, tot wij weten wie hij is en als ik hem niet onmiddellijk een kogel door het hoofd jaag, dan heeft hij dit alleen te danken aan de omstandigheid, dat hij zijn medemenschen schijnt te bestelen. De wolven verscheuren elkaar niet, hi hi, hi!

Sonja Vassilef was al weer teruggetreden en had een leren auto-mantel aangetrokken. Zij wendde zich nu tot Paul en zei:

— Klaar.

— Zul je er voor zorgen, voegde Dourof haar toe, dat hij het geld meebrengt?

— Je hebt niet met een kind te doen, antwoordde Sonja Vassilef schouderophalend.

— Ga dan en maak wat voort. Wat onze vriend betreft, hij kan nog enige uren zijn leven rekken, mits hij ons binnen die tijd kan aantonen, dat hij inderdaad met de maatschappij op gespannen voet staat. Is dat zo, dan zullen wij wel zorgen, dat wij ons tijdig uit de voeten maken en hij mag wat mij betreft naar de duivel lopen, is het niet zo, dan staan wij hem toe er getuige van te zijn, hoe wij met Schnelder afrekenen en dan mag hij hem naar de hel vergezellen.

Hij was op Raffles toegelopen en voegde op dreigende toon er aan toe:

— En ik wil je wel de raad geven, er voor te zorgen dat je bewijzen deugdelijk zijn. Een van de eerste artikelen van het Romeinse recht schrijft voor: «Onthoudt u in geval van twijfel», maar ik doe anders: in geval van twijfel schiet ik de lui neer, hi, hi, hi! Ik vind het namelijk beter, dat er een ongevaarlijk mens naar de haaien gaat, dan dat een gevaarlijk heerschap ons naar de haaien helpt, ben je dat niet met me eens?

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Misschien zou ik in jullie situatie ook zo doen, ik kan er mij echter moeilijk in verplaatsen. Wat de bewijzen betreft, die ik leveren moet, ik heb geen andere dan deze!

En met een snelle beweging had Raffles zich ontdaan van de pruik, die zijn hoofd bedekte.

HOOFDSTUK VI.

LEVENSGEVAAR

Dourof slaakte zelfs geen kreet van verbazing, geen spier van zijn gezicht bewoog, hij lachte alleen even voor zich heen en zei toen:

— Heel aardig. Een hele goede pruik. Ik zie, dat uw haar al iets begint te grijzen. Zo oud en nog zo verdorven. Hoe oud bent u wel?

— Interesseert u dat?

— Wat een vraag. Zou ik geen belang stellen in de antecedenten van kerels, die ik over een uur overhoop ga schieten? Uw leeftijd?

— Ik ben vijfenveertig jaar, antwoordde Raffles.

— Vijfenveertig jaar? Dat is nog jong voor een man. Wat jammer, dat u waarschijnlijk nu al zult moeten sterven, want ik vraag bewijzen, afdoende bewijzen. Die pruik zegt mij alleen, dat u zich vermomd heeft, zij licht mij niet nader in omtrent uw ware identiteit. Wie zegt mij, dat je niet behoort tot het internationale leger van spionnen, dat ons overal achterna zit, alsof wij wilde dieren zijn? Hoe kun je mij bewijzen, dat je niet tot die bende be-

hoort? Je zegt, dat je Schnelder zelf hebt willen beroven, hoe kun je dit aanmerkelijk maken?

— Alleen maar door het te doen, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles lakoniek.

— Geloof je dan, dat je er de gelegenheid toe krijgt?

— Ja zeker, als je mij nog maar een paar uren in het leven laat.

Dourof keek Raffles strak aan en zei toen:

— Een van beide: of je bent een heel merkwaardig man, of je bent een grootspreker en aan bluffers heb ik een gruwelijke hekel.

— Zeg eens, Dourof, komt er haast een einde aan dat onderhoudende gesprek? riep Sonja scherp. 't Wordt laat.

— Maar niemand houdt je tegen om te gaan, lief kind, zei Dourof zoetsappig. Ik kan je helaas niet de hand reiken, want ik ben wel verplicht deze man voortdurend in de gaten te houden.

— Kom, zei de Russin tegen Paul.

Het tweetal verliet haastig het vertrek door de deur, die op de vestibule

uitkwam.

Daar binnen bleef het geruime tijd stil. Een ogenblik klonk buiten op de weg het gebrom van een motor, dat snel in de verte wegstierf.

Dourof had zijn revolver in zijn zak laten glijden, nadat hij de deur zorgvuldig van binnen gesloten had en uit een van de zakken van zijn gevangene diens eigen revolver had genomen en zei nu, nadat hij zich in een stoel had laten neervallen, op dezelfde, suikerzoete, wat slepende toon:

— Nu moeten wij toch nog even met elkaar praten, nietwaar? Je bent hier gekomen, zonde! dat wij het gevraagd hebben, zoals je zelf zegt, uit nieuwsgierigheid en ook in verband met plannen om Schnelder te beroven. Wie waarborgt ons nu, dat je niet, als wij je vrijlaten, dadelijk naar de politie zult lopen om te vertellen wat wij van plan zijn?

— Het zal u misschien wat vreemd in de oren klinken, mijnheer Dourof, maar dat garandeert mijn woord en dat is nog altijd voldoende gebleken. Ik heb nooit mijn neus gestoken in dergelijke politieke aangelegenheden en ik heb nog nooit partij voor of tegen de communisten gekozen, tenzij mijn belang of mijn veiligheid dit bepaald vereiste en dan nog alleen maar in hun kwaliteit van individu, niet in hun politieke hoedanigheid. Maar dat zal u zeker wel niet voldoende zijn?

— Je slaat de spijker op de kop, mijnheer de indringer, antwoordde Dourof met een grijnslachje. Het is volkomen onvoldoende, kerels, in onze positie kunnen natuurlijk niet volstaan met verzekeringen alleen, wij hebben bewijzen nodig.

Raffles stond een ogenblik in tweestrijd, stak toen de hand in zijn zak en haalde er enige fijn bewerkte inbrekers-werktuigen uit, lopers en sleutels van zijn eigen vinding. Hij smees ze op tafel en zei:

— Meer tastbare bewijzen heb ik niet. Die kleine voorwerpen moeten het u duidelijk maken, dat ik inderdaad de man ben, voor wie ik mij uitgeef, een dief en een inbreker.

Dourof had de kleine instrumenten opgenomen, bekeek ze aandachtig en liet ze toen aan Michaelowitsch zien, die ze met het oog van een kenner bekeek.

— Daarvan heb je meer verstand dan ik, Michaelowitsch, zei Dourof, met het hinnikende lachje, dat Raffles direkt was opgevallen. Ik ben namelijk maar een simpel onderwijzertje, mijnheer de indringer.

— Dat dacht ik al, u hebt het type van de geleerde, zei Raffles eenvoudig. Mathematiek, waarschijnlijk?

— Hoe kun je dat voor de duivel weten?

— Ik wist het absoluut niet, maar ik leidde het af uit de vorm van uw voorhoofd. U hebt het echte voorhoofd van de wiskundige.

Michaelowitsch was klaar met het onderzoek van de inbrekers-werktuigen en zei toen met een klank van diepe bewondering in zijn stem:

— Prachtige dingetjes! Eerste klas werk.

— Ben je niet verheugd, mijnheer, over deze kritiek? zo wendde Dourof zich tot Raffles. Hier is een deskundige aan het woord, moet je weten. Onze vriend Michaelowitsch heeft met eigen hand de brandkasten van vijf of zes banken geopend en daardoor ons werk-kapitaal niet weinig vermeerderd. En jij?

— Ik weet het aantal niet precies meer, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het zullen er wel een zestig of zeventig geweest zijn, lijkt mij.

Michaelowitsch liet een gebrom van afkeuring horen en riep toen uit:

— Je bent een opschepper. Dat is onbestaanbaar. Ik weet zeker, dat er maar één man ter wereld is, die dat van zichzelf kan zeggen, dat is een Engelsman en hij heet John Raffles.

— Die staat voor u, zei Raffles eenvoudig.

Dourof was half van zijn stoel overleind gekomen en keek Raffles met zijn zonderlinge ogen doorborend aan. Daar lag een uitdrukking van twijfel, van dierlijke woede en van belangstelling op zijn gezicht. Hij stond op, kwam met de

handen in zijn zakken langzaam naar Raffles toe en zei toen hij vlak voor hem stond :

— Ik houd er niet van, kerel, dat men mij voor de gek houdt. Maar als je werkelijk Raffles bent, dan had je misschien beter gedaan, daar in mijn tegenwoordigheid over te zwijgen, want ik weet, dat Raffles een aantal jaren geleden ons contact-bureau in Parijs heeft verraden.

— Dat is zo, dat ontken ik niet, antwoordde Raffles kalm. Maar een week later zette ik in Parijs de contra-revolutionaire beweging een hak.

— Je hebt onze partijkas bestolen, voor een bedrag van verscheidene miljoenen roebels.

Dourof wierp Raffles een sombere blik toe en bleef een ogenblik in nadenken verzonken staan. Toen wendde hij zich tot zijn makkers en wisselde op gedempte toon enige woorden met hen, dit maal in het Russisch, terwijl hij tot dusver Engels gesproken had, dat hij tamelijk goed bleek te spreken. Daarop wendde hij zich tot Raffles en ging kortaf verder.

— Je bent mijn gevangene en ik weet wat mij te doen staat. Bindt hem, mannen !

De vier anderen waren al opgestaan en daar twee van hen met revolvers gewapend waren, begreep Raffles wel dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn. Michaelowitsch kwam met een dik touw op hem toe en het volgende ogenblik waren zijn handen en armen stevig op zijn rug vastgebonden. Toen dit gedaan was, zei Dourof op dezelfde bevelende toon :

— Breng hem weg naar de bekende plek en laat een van jullie met de revolver in de vuist voor de deur de wacht houden. Laat hij letten op het minste gerucht daarbinnen, laat hij de ogen en de oren goed openhouden, want als deze man inderdaad John Raffles is, dan is hij een duivelskunstenaar. Dat zeg ik jullie, wie hem laat ontsnappen, die kan zijn testament wel maken, hi, hi, hi !

De vier mannen namen Raffles tussen zich in en leidden hem het vertrek uit. Een van hen droeg een kleine stalen-

taarn. Zij volgden de gang, die evenwijdig liep met de achtergevel van het huis, openden de deur van het rechtse vertrek en duwden Raffles naar binnen. Een van hen ging naar het midden van de vloer en tilde, daargekomen, een zwaar luik op. Een steile houten trap voerde naar een soort kelder, zoals te zien was bij het licht van de stallantaarn.

— Ga die trap af, beval Michaelowitsch. Keer je om, anders breek je je nek en dat hoeft in ieder geval niet voor de tijd daarvoor is aangebroken. Wij zullen je wel vasthouden.

Het was moeilijk op de smalle, steile trap, omlaag te komen met de handen op de rug gebonden en twee van de samenzweerders moesten Raffles dan ook aan weerszijden vasthouden. De trap telde twintig treden, waaruit Raffles concludeerde dat de kelder minstens vier meter hoog moest zijn. Zodra hij beneden was, klauterden de anderen weer naar boven en daarna werd de trap opgetrokken en het luik viel met een zware slag dicht.

Het was in deze kelder zo volkomen duister, dat Raffles direkt begreep, dat er nergens een raam was. Hij stampte met de voet op de grond en bemerkte dat de bodem uit vastgestampte aarde bestond. Hij deed voorzichtig een paar passen naar voren en stond toen stil.

Er was iets over zijn voet heengekropen. Het moest een rat of een hagedis geweest zijn. Er hing een vochtige, bedompte lucht in de kelder, die zeker uitsluitend bestemd was om er gevangenen in op te sluiten.

Weer ging Raffles enige passen verder, tot hij met de voet tegen de muur stootte. Langzaam volgde hij deze muur tot hij een hoek van de kelder bereikt had. Daar gekomen, keerde hij zich om en ging terug, maar nu telde hij zijn passen. Hij moest er twaalf doen, voor hij de tegenovergestelde hoek bereikt had, waaruit hij afleidde, dat de kelder omstreeks zes meter breed moest zijn. Hij zette zijn weg voort en tien passen brachten hem aan de andere kant, en al die tijd had Raffles geen deur, geen raam, geen nis ontmoet. Even later had

hij de omgang door de hele kelder volbracht en steeds niets gevonden dat op een uitgang leek.

Volkomen duisternis en als enig gerucht het getrippel van muizen of raten, die snel over de vloer liepen. Raffles bleef in een van de hoeken staan en keek naar boven. Geen enkele lichtstraal drong in zijn kerker door. Het luik scheen de opening volkomen af te sluiten, want hij moest wel aannemen, dat zijn bewaker de lantaarn had achtergehouden.

De man zat waarschijnlijk stil, anders had Raffles ongetwijfeld het geschuifel van zijn voetstappen boven zijn hoofd moeten horen.

Raffles probeerde zijn armen te bewegen. Michaelowitsch was een krachtig man, de touwen waren dik en de Rus scheen op de hoogte te zijn van dergelijke werkjes, want hoe Raffles ook wrong, er was niet de minste speling in de touwen te krijgen. Hij liet zich voorzichtig op zijn knieën vallen en zocht met zijn gebonden handen naar enig ruw uitsteeksel van de muur, om te proberen daarlangs het touw stuk te wrijven. Hij vond echter niets en stond weer op.

Toen begon hij langzaam de kelder door te lopen, telkens met de voet tastend en ineens stond hij stil. Hij had iets weggeschoven, dat een zacht, krasend geluid maakte over de aarden vloer. Hij ging opnieuw op zijn knieën liggen, vervolgens op zijn zijde en probeerde met zijn tastende handen zich telkens iets verschuivend, het voorwerp te bereiken.

Het duurde lang, heel lang, maar eindelijk had hij het toch in een van de handen, het voelde scherp aan, waarschijnlijk was het de grote scherf van een aardewerk kruik, wie weet hoe lang geleden verbrijzeld. De scherf stevig vasthoudend, schoof Raffles zich naar een van de hoeken van de kelder, klemde de scherf stevig vast tussen zijn haken en begon met eindeloos geduld het dikke touw, dat zijn armen en polsen omkneld hield, tegen de scherf te schuren. Het was een uiterst vermoeiend en tijdrovend werk. Telkens viel hij, maar

telkens opnieuw zocht Raffles het kostbare voorwerp in de duisternis weer op, om weer te beginnen met het geduld van een kat.

Naderhand had hij onmogelijk kunnen zeggen hoe lang het duurde, voor eindelijk het touw was doorgesneden, maar het moest minstens een uur geweest zijn en waarschijnlijk nog wel langer.

Met een krakend geluid spleet het touw tenslotte, een krachtige ruk, Raffles was vrij. Hij stond op uit zijn moeilijke houding en wreef zijn pijnlijke, stijve benen en armen, totdat de bloedsomloop hersteld was. Toen begon hij opnieuw, maar nu heel wat vlugger, de kelder te onderzoeken, voor zover dat bij de tastbare duisternis mogelijk was.

De muur vertoonde echter geen enkele spleet, geen scheur, geen krasje zelfs, hij was volkomen glad en blijkbaar met een laag cement bestreken. Hij reikte zo hoog hij kon, duim voor duim, maar overal ontmoette zijn hand de meedogenloze muur. En niets, niets om hem in staat te stellen het luik te bereiken.

De kelder scheen volkomen leeg te zijn, hij vond er geen kist, geen vat, geen stuk touw, hij vond er letterlijk niets in. In een hoek lag het stukgezaagde touw, maar wat had hij daar aan? Hij kon de zoldering toch niet bereiken, want tussen zijn uitgestrekte vingers en die zoldering was een afstand van nog minstens anderhalve meter. Licht kon hij niet maken, want men had hem zijn zaklantaarn en lucifers ontnomen.

— Dat werk was dus nutteloos, mompelde Raffles voor zich heen en hij zocht weer een van de hoeken op en ging daar op de grond zitten, kalm wachtend wat zijn lot zou zijn.

De minuten, de kwartieren verstrekten en ineens hief Raffles het hoofd op, hij meende iets te hebben gehoord in het vertrek boven zich. Het klonk als voetstappen, een schuifelend geluid over de houten vloer en toen was alles weer stil.

— Zij komen mij halen, bromde Raffles voor zich heen. Nu, als zij het maar

niet te lang maken, alles kan binnen een kwartier beslist zijn.

Inderdaad, het luik in de vloer werd geopend. Een lichtstraal drong naar binnen en scheen de kelder af te zoeken. Toen trof de lichtbundel de hoek, waar Raffles zat neergehurkt en bleef daar

onbeweeglijk.

Raffles keek omhoog. Met moeite onderdrukte hij een kreet, want fel belicht door het rosse schijnsel van een krachtige zaklantaarn, keek daar het trouwe gezicht van Henderson over de rand van het vierkante gat in de vloer.

HOOFDSTUK VII

TWEЕ HONDEN VECHTEN OM EEN BEEN...

Toen de deur achter Raffles was dicht gevallen en Brand en Henderson in de kleine kamer waren achtergebleven, keek de reus de jongeman onderzoekend aan en zei toen zacht:

— Ik wilde wel, mijnheer Brand, dat mylord ons had meegenomen. Die nachtelijke onderneming bevalt mij niet erg, om u de waarheid te zeggen.

— Mij evenmin, James, maar je weet wel, dat mylord het niet graag heeft als men hem in dergelijke dingen tegenspreekt.

De reus gaf hierop geen antwoord, maar vroeg na enige ogenblikken:

— Weet u waar dat huis of die boerderij van die vent is, mijnheer Brand?

— Precies weet ik het niet, ik weet alleen dat het aan de straatweg naar een

naburig dorp ligt, op ongeveer een half uur lopen van de rand van de stad. Een eenzame, vervallen boerderij, met een groot, schuin dak.

— U zou natuurlijk niet aarzelen, mijnheer Brand, om daar naar toe te gaan, als mylord naar uw zin te lang weg bleef?

— Geen sekonde, James!

— Gelcoft u zelf niet, mijnheer Brand dat hem daar groot gevaar dreigt?

— Als zij hem ontdekken, James, dan... begon Brand. Maar mylord zal er wel voor zorgen dat het niet gebeurt, zo viel hij zich zelf in de rede.

Henderson had zich op een stoel laten vallen en trommelde zenuwachtig met de vingers van zijn zware knuisten op het tafelblad, terwijl hij strak voor

zich uit keek met gefronste wenkbrauwen. Het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich moest bedwingen, om niet onmiddellijk op te springen en Raffles achterna te gaan.

De minuten verliepen traag, maar toen er een uur verstreken was, kon de goeie kerel zich onmogelijk meer beheersen. Hij sprong op, liep een paar keer het kleine vertrek op en neer en wendde zich toen tot Brand met de woorden:

— Mijnheer Brand, neem het mij niet kwalijk, maar ik kan het niet langer houden, de grond brandt mij onder de voeten, er is iets wat mij zegt dat er met mylord iets niet in orde is. Ik moet er naar toe en ik ben er zeker van, dat u mij niet alleen zult laten gaan. Wij zijn hier in een ons onbekende stad en het ligt mij nog maar altijd te vers in het geheugen aan welke vreselijke gevaren mylord heeft blootgestaan in New York, Parijs, Madrid en Rome, toen hij in de clinck lag met het Genootschap van de Gouden Sleutel.

— Daarvan is hier geen sprake, James, geloof me, maar toch, ik ben ook ongerust geworden en wij zullen er dadelijk op uit gaan. Het is best mogelijk, dat mylord geen gevaar dreigt, maar dan zullen wij althans onze plicht hebben gedaan.

Henderson had zijn revolver gegrepen en in zijn zak laten glijden. Hij deed er een ploertendoder bij, een korte knuppel van ijzer met een zware knop en omwikkeld met riet, in zijn geweldige vuist een vreselijk wapen.

Brand zocht naar het touw, dat zich meestal bij de bagage bevond van Raffles, want een jarenlange ervaring had hem doen ontdekken, dat een lang, sterk touw, aan de beide uiteinden voorzien van een stalen haak, in vele gevallen van groot nut kan blijken te zijn. Hoe dikwijls had de Grote Onbekende zijn ontsnapping, ja zijn leven te danken gehad aan het bezit van zo 'n eenvoudig voorwerp. Brand wikkeld zich dat touw, dat ongeveer tien meter lang was, zorgvuldig om het middel, maakte de beide haken aan elkaar vast, knoopte er zijn vest over dicht en keek rond of hij nog

iets kon ontdekken, dat hem van nut kon zijn.

Hij opende de la van de tafel en nam er een klein windpistool uit, een wapen, dat op een afstand van twintig meter nog een dodelijke uitwerking had. Hij zag dat het geladen was en liet het in zijn zak glijden. Aldus toegerust, gingen de beide mannen op weg.

Niet zonder moeite vonden zij een taxi en de chauffeur daarvan was alleen maar met de belofte van een hele grote fooi te paalen, om de lange weg naar de rand van de stad af te leggen. Daar aangekomen, was de man echter tot geen prijs bereid om verder te gaan, verzekerde, dat het allesbehalve veilig was op de grote wegen. Hij stak de ritprijs en hoge fooi in de zak en reed terug.

Brand had al gauw de straatweg gevonden, die de stad uit liep, en voorzichtig lopend zetten de beide mannen hun weg voort. Zij gingen voorbij de schaarse huizen, zonder te stoppen, maar nu werd het zaak goed uit te kijken, want de lantaarns werden schaars en de nacht was donker. Zij gingen voor enige afgelegen landhuizen, maar Brand begreep gauw genoeg, dat geen daarvan de sombere hoeve kon zijn, waarvan Raffles gesproken had.

Maar plotseling stonden beiden stil. Op een afstand achter zich hadden zij het geronk van een motor gehoord, die blijkbaar snel naderde. Tegelijk draaiden zij zich om en zagen op ongeveer een kilometer afstand de lichten van een auto, die daar in snelle vaart kwam aanrijden. Zij hadden nog maar net de tijd zich opzij van de weg achter een haag te verschuilen, het was dezelfde haag die enige uren tevoren Raffles had beschermd.

Even later stootte in volle vaart de auto voorbij, om ineens stil te staan op nauwelijks veertig meter van Brand en Henderson. Het gerammel van een ketting klonk, dadelijk gevolgd door het gebrom van een waakhond, dat echter dadelijk ophield. Het dier had blijkbaar vrienden geroken.

Brand tuurde door een kier van de heg, en zei toen zacht tegen Henderson:

— Dat is de boerderij, James. Dat moet het huis zijn. Daar is het grote dak, de haag, en ik hoor ook de waakhond brommen, waarover mylord gesproken heeft.

— Dan dadelijk er op af, mijnheer Brand, fluisterde Henderson.

— Alsjeblieft geen haast, James, zei Brand, terwijl hij met geweld de reus weer neerdrukte, die al op wilde springen. Bederf niet alles door je drift, je kent toch onze tegenstanders niet, indien er al van tegenstanders sprake kan zijn.

— Dat kan niet anders, mijnheer Brand, ik ben er van overtuigd. Maar wat doen zij daar nu?

Brand bracht zijn oog weer voor het gat en keek aandachtig toe. De auto was ditmaal een limousine, donker van kleur, en zonder achterlicht, wat blijkbaar gedaan was om te voorkomen, dat men het nummer zou kunnen lezen. Het portier werd geopend, een vrouw sprong uit de auto, liep op de huisdeur toe en klopte op een speciale manier. Dit was blijkbaar een afgesproken sein, want de deur ging bijna direkt open en in de opening werd de gedaante van een kleine, magere man zichtbaar.

Zelfs op deze afstand was te zien, dat hij een bril droeg, want de glazen glansden in het zwakke licht, dat uit een ganglantaarn straalde. Hij sprak zacht met de vrouw en wenkte haar naar binnen. Er verschenen nu twee mannen, waarvan een krachtig gebouwd scheen te zijn, en deze liepen naar de auto, om het volgende ogenblik terug te komen, een bewegingloos lichaam tussen zich in dragend. Het licht van de lantaarn scheen even in het gezicht van degene die gedragen werd en Brand herkende Schnelder...

Enige tellen later was iedereen binnen, de auto reed weg, maar niet ver, want langs een zijweg scheen hij naar de achterkant van het huis te rijden, waar vaag een soort loods te zien was, die zeker als garage werd gebruikt. Het geluid van zware deuren, die opengingen en om hun roestige hengsels draaiden, werd gehoord, daarop opnieuw het geluid van de motor, tenslotte het dreu-

nend dichtslaan van de deuren, en daarna werd alles weer stil. De hond was weer in zijn hok gekropen en geeuwde luid.

— Wat was dat mijnheer Brand? vroeg Henderson op zacht fluisterende toon.

— Zeker niet veel goeds, James. Zij droegen daar de Duitse baron naar binnen, bewusteloos waarschijnlijk. Wij moeten proberen binnen te komen om te zien wat daar gebeurt.

— Laten wij eenvoudig aanbellen, mijnheer Brand.

— Die raad is niet erg verstandig, James. Denk je dat zij voor ons zouden opendoen, zoals men voor een slager of bakker opendoet? Vergeet niet dat het diep in de nacht is en dat wij, zoals nu wel zeker is, met misdadigers hebben te doen.

— Wat zullen wij dan doen?

— Met een list proberen binnen te dringen, zonder dat men ons ziet.

— Op welke manier dan?

— Over het dak.

— Hoe denkt u dat te bereiken zonder ladder?

Brand keek nog eens door het gat in de haag en antwoordde toen:

— Ik zie daar een dikke en hoge boom, waarvan de onderste takken tot bijna aan de dakrand reiken. Het zal niet zo moeilijk zijn, lijkt mij, langs die weg op het dak te komen.

— Waar staat die boom, mijnheer Brand?

— Iets op zij van het huis, ongeveer vijf meter van de muur verwijderd.

— En die waakhond? Wat doet u daarmee?

— Dat is waar, aan die sinjeur had ik nog niet gedacht, mompelde Brand. Maar met hem zullen wij het ook wel klaarspelen. Ga maar mee, verlies mij niet uit het oog, of nog liever houdt mij aan mijn jas vast, want het is hier stikdonker.

De twee mannen kropen voorzichtig uit hun schuilhoek, volgden enige tijd de haag en moesten toen, noodgedwongen, een open plek oversteken, het kleine erf, dat zich voor en naast het huis uitstreekte. Dadelijk klonk weer het ram-

melen van de ketting.

Het silhouet van een reusachtige hond werd zichtbaar voor het honden-hok en Brand kon de woeste ogen als fosfor zien glanzen.

Hij had het windpistool al getrokken en mikte zorgvuldig tussen de twee gloeiende stippen. Zonder gerucht ging het schot af en voor het dier had kunnen blaffen, zakte het met een dof gekreun ineen. De kogel was hem blijkbaar in de hersens gedrongen. Brand wachtte nog even en pas toen hij er van overtuigd was, dat de hond nooit meer zou blaffen, wikkelde hij snel het touw van zijn middel af en liep op de boom toe, die vlak boven de grond een omtrek van minstens twee meter had, zodat het onmogelijk was er gewoon in te klimmen.

Maar het touw zou uitkomst brengen. Brand had het losjes opgerold in de rechterhand genomen, terwijl hij het ene einde met de linkerhand vasthield en slingerde het nu behendig om de onderste, zware tak. Het touw viel over de tak, Brand trok de beide einden strak en klauterde dadelijk vlug als een aap naar boven.

Niet zonder enige moeite volgde Henderson zijn voorbeeld, want hij was verbazend sterk, maar miste de soepelheid, waarop Brand zich beroepen kon. Toch slaagde hij er in schrijlings op de tak te komen.

Brand trok het touw naar zich toe, knoopte het weer om zijn lichaam en fluisterde Henderson toe :

— Ik zal het eerst gaan, volg mij pas als ik je wenk, de tak mocht ons beiden eens niet kunnen houden.

Hij schoof zich naar het uiteinde van de zware tak, die onder zijn gewicht maar weinig doorboog en tot zijn blijdschap kon hij met de voeten juist de rand van het dak bereiken. Hij liet zich in de dakgoot glijden, zwaaide met de hand en Henderson volgde hem. Even later stond de reus naast hem.

Voorzichtig voortgaande bereikten beiden, na een tiental passen te hebben gedaan, een klein dakraam, dat Brand gauw open had. Hij liet zich naar binnen glijden, zorg dragende zo weinig

mogelijk lawaai te maken en zag dat hij op een grote vliering stond. Hij droeg een zware stoel tot onder het schuin geplaatste dakraam en was Henderson behulpzaam bij het naar binnen klimmen.

Een ogenblik stonden zij luisterend stil en toen zij niets hoorden, gingen zij sluipend naast de trap, die Brand net had ontdekt bij het licht van zijn zaklantaarn. Het was een oude, houten trap en zij stonden telkens verschrikt stil als de treden kraakten, maar tenslotte bereikten zij toch ongehinderd de vestibule.

Brand bedacht zich niet, maar liep naar de linkse deur, bracht zijn oog voor het sleutelgat, keek er even door heen, ging naar Henderson en fluisterde hem in het oor :

— Daar binnen zijn vier mannen en een vrouw en zij hebben blijkbaar zo juist die ongelukkige Schnelder bijgebracht. Hij is bleek als een lijk, ik geloof dat hij in groot gevaar verkeert.

— En mylord?

— Ik zie hem niet.

— Laat Schnelder naar de duivel lopen en laat mij die deur in trappen, als zij soms gesloten mocht zijn, mijnheer Brand.

— Doe niet zo gek. Drie van hen hebben hun revolver in de hand, je zou drie kogels door het hoofd hebben, voordat je een van hen te pakken had. Wij zullen eerst eens kijken wat er achter het sleutelgat aan de rechterkant te zien is.

Brand ging voor de andere deur staan en bukte zich.

— En, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen de jongeman zich weer had opgericht.

— Een totaal verlaten vertrek. Het wordt verlicht door een stallantaarn, er is een groot luik in de vloer en daarbij zit een man op een kruik, blijkbaar te dommelen.

— Laat mij naar binnen gaan, mijnheer Brand, en ik zal hem zó toetakelen, dat hij helemaal niet meer wakker wordt, zei Henderson ongeduldig.

— Je zult je zin hebben, althans wat het eerste betreft, wij mogen geen

bloed vergieten, tenzij uit zelfbehoud. Ik denk echter wel dat mylord zit opgesloten in een kelder, waartoe dat luik toegang geeft.

Brand legde de hand op de kruik van de deur en draaide die met de grootste behoedzaamheid om. Tot zijn vreugde merkte hij, dat de deur niet op slot was en hij kon haar op een kier openen.

De waker zat half met zijn rug naar hen toe, en had het lichte gerucht blijkbaar niet gehoord. Snel deed Brand de deur verder open en de twee mannen slopen naar binnen. Zij holden op de bewaker toe, maar nu werd deze door het geluid van de voetstappen wakker en sprong met een gedempte kreet van woede en schrik op, terwijl hij naar zijn zak greep.

Maar Henderson was hem voor. Met het geweld van een moker viel zijn ontzaglijke vuist, hard als een steen, midden in het gezicht van de man, en deze viel, rolde om en om, als een aangeschoten konijn, en kwam tenslotte in een hoek terecht, waar hij bewegingloos bleef liggen.

— Ziezo, dat is klaar, bromde Henderson tevreden.

Hij tilde het luik op, na de stallantaarn te hebben gegrepen en liet het licht daarvan in de donkere ruimte dringen, die aan zijn voeten gaapte.

Een diepe zucht van verlichting ontsnapte hem toen hij Raffles ontdekte, die zijn blikken op hem gevestigd hield.

— Bent u gewond, mylord? vroeg hij met een stem trillend van ontroering.

— Nee, James, gaf Raffles fluisterend ten antwoord.

— Geboeid?

— Ik heb mijzelf al weten te bevrijden.

Henderson keek rond, en kreeg de trap in het oog, die tegen een van de muren was gezet. Zij was voor twee sterke mannen een hele vracht, maar Henderson droeg haar alleen met evenveel gemak, alsof het een luciferdoosje was geweest, naar de opening van de kelder, en liet de trap weer op haar plaats zakken, terwijl Brand het luik vasthield.

Vlug als een kat klom Raffles naar

boven. Het volgende ogenblik drukte hij zijn beide redders geroerd de hand.

Henderson probeerde de tranen terug te dringen, die hem naar de ogen waren geweld en poogde zijn stem spottend te laten klinken, toen hij tot Brand zei:

— Het was misschien toch niet zo verkeerd van mij, mijnheer Brand, toen ik er op aandrang eens te gaan kijken hoe de zaken hier stonden.

— Je hebt daar heel goed aan gedaan, James, zei Raffles zacht, terwijl hij de sterke knuist van de reus greep. Ik weet zeker, dat ik er over een korte tijd geweest zou zijn zonder jullie bemiddeling. Laten wij nu eerst die man daar knevelen en binden, ik heb het touw mee naar boven genomen.

Henderson krabde zich achter het oor en vroeg op de toon van een knaap, die kattekwaad bedreven heeft:

— Gelooft u, dat dit nog nodig zal zijn, mylord? Ik heb hem nog al een harde opstopper gegeven.

— Ja, in dat geval... begon Raffles.

Hij liep snel op de man toe, die er inderdaad niet erg florissant uitzag en zei:

— Ik zie het al: hij kan het ons in de eerste uren niet lastig maken. Het is voldoende, terwijl hij zich tot Brand wendde:

— Waar zijn de anderen?

— Zij zijn in het vertrek aan de overkant van de vestibule. Zoeven kwam er hier een auto voorrijden en zij hebben Schnelder bewusteloos binnengedragen, maar nu is hij weer bij zijn postieven en ik vrees het ergste voor hem. Sonja Vassilef is er ook bij, zij heeft hem gehaald.

— Met hoeveel zijn ze?

— Vier mannen en een vrouw.

— Hadden zij wapens?

— Drie van de mannen hielden een revolver in de hand.

— Dan moet het er op gewaagd worden. Ik was wel van plan die Schnelder te bestellen, maar ik kan hem niet laten vermoorden, terwijl ik het nog kan verhinderen, vooruit, wij zullen zien wat we kunnen doen.

De drie mannen verlieten het vertrek en staken de vestibule over. Raffles

keek door het sleutelgat. Dourof stond met een van haat en woede vertrokken gezicht voor Schnelder, die op een zware stoel was vastgebonden en vaalbleek zag van ontzetting en doodsangst en sprak op heftige toon tot hem, terwijl zijn rechterhand, waarin hij de revolver hield, woeste gebaren maakte.

Raffles draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek gesloten te zijn.

— Druk het paneel in, James! beval hij kortaf.

Dat was een kolfje naar de hand van de reus. Hij wierp zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen het paneel, dat krakend in splinters vloog.

Met een kreet van dolle woede had Dourof zich omgewend en vuurde. De kogel vloog rakelings over het hoofd van de reus en sloeg plat tegen de tegenovergelegen muur. Maar Brand had al teruggeschoten en met een kreet van pijn liet Dourof zijn revolver vallen; de kogel had hem twee vingers van de rechterhand verbrijzeld.

Bliksemsnel had Raffles de deur geopend door zijn hand door de gemaakte opening te steken en de drie mannen stormden naar binnen.

Een van de Russen wilde van zijn revolver gebruik maken, maar Dourof stond hem in de weg en vóór hij op zij kon treden had Henderson hem al een zware stoel naar het hoofd geslingerd, die toevallig onder het bereik van zijn hand stond.

De derde Rus aarzelde een ogenblik, blijkbaar niet wetende hoe groot de overmacht was en die aarzeling kwam hem duur te staan, want Raffles had hem al bij de rechterarm gegrepen en met een onberispelijke kaakslag geveeld.

Dit alles had nauwelijks enige sekonden geduurd.

Sonja Vassilef was in een krampachtig lachen uitgebarsten en gilte nu:

— Zijn jullie mannen? Weten jullie niet met je revolver om te gaan? Moet ik je dat leren?

Zij had de hand al naar de zak van haar wijde mantel gebracht en bliksemsnel trok zij er een kleine revolver uit.

Maar vóór zij nog met haar brow-

ning kon mikken, had Raffles een zware, koperen kandelaar van de schoorsteenmantel gegrepen en die naar de vrouw toegeslingerd.

Het voorwerp trof haar tegen de arm, die de revolver had opgeheven en met een kreet van woede zag zij het wapen in een boog door het vertrek vliegen.

— Het spijt mij, dat ik u zo onheus moet behandelen, madame, zei Raffles met een galante buiging. Maar mijn hoofd is mij liever, al zou u het mischien niet willen geloven, dan een blik uit uw mooie ogen, of uw goedkeuring. En nu snel ter zake, mijne heren. U had baron Schnelder willen vermoorden, nietwaar? Dat is te dwaas.

En met een snelle beweging had Raffles met het mes, dat Henderson hem had toegestoken, de touwen doorgesneden, die de gevangene op zijn zware stoel vasthielden. Deze stond op, kwam wankelend op Raffles toe en stamelde:

— Wie u ook zijn mag, mijnheer, dank, duizendmaal dank. Ik weet niet hoe ik u het zal belonen.

— Ik weet het daarentegen uitmuntend, baron, antwoordde Raffles koel. U hebt zesduizend pond sterling bij u?

— Zo is het, mijnheer.

— Laat ze mij eens zien.

Schnelder haalde zijn portefeuille aarzelend te voorschijn, nam er een pakje bankbiljetten uit en stelde dat Raffles ter hand.

Deze bladerde even in het pakje, liet het in zijn binnenzak glijden en zei droogjes:

— Zij zijn echt. Ik dank u, baron. U kunt gaan.

Schnelder staarde hem verbijsterd aan en barstte toen uit:

— Zonder mijn zesduizend pond?

— Ongetwijfeld, maar met uw huid. De ruil is, lijkt mij, niet zo slecht. U hebt een half uur de tijd om de rand van de stad te bereiken en ik zou u sterk aanraden van deze voorsprong gebruik te maken. Maak maar dat u weg komt.

Schnelder sloop als een geslagen hond weg. Maar vóór hij nog bij de deur was, riep Raffles hem terug en zei:

— Ik weet iets beter. Wij sluiten dit

beminnelijke troepje in de kelder op en u zult mij vergezellen in de auto, die u heeft hier gebracht. Het is, geloof ik, uw eigen wagen. Bij de rand van de stad zal ik u afzetten en u moet dan maar zien hoe u zich redt uit de klau-

wen van deze kerels. Laat dit avontuur u een les zijn, dat het meermalen niet verstandig is, geloof te hechten aan de liefdesbetuigingen van een knappe dame, zelfs al is de vrouw zo knap als Sonja Vassilef. Op weg!...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Ontmoeting in Tibet

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266